

RØDE ★ GARDE

nr. 1 - 1970

pris kr. 1, -

TIL KAMP MOT FORVERRA

ØKONO- MISKE KÅR!

VIETNAMUKA

Solidaritetskomiteen for Vietnam har nå sendt ut oppropet til Vietnamuka den 13.–19. april 1970. I oppropet heter det bl. a.:

»Folket i Vietnam har vunnet avgjørende seirer over USA-imperialismen i kampen for sosial rettferd og nasjonal frihet. For å skjule begynnelsen til sitt nederlag i Vietnam og for å føre verdensopinionen bak lyset, snakker Nixon om »tilbaketrekking» og »vilje til fred» samtidig som de øker terroren og utvider krigen i Sørøst-Asia.

FNL har siden 1960 ledet folkets kamp og var i fjor med på å danne den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa (PRR) i de befriete områdene i Sør-Vietnam.

Å KREVE NORSK ANERKJENNELSE AV PRR OG DRV (Nord-Vietnam) ER EN DEL AV DEN HJELP VI KAN YTE DET VIETNAMESISKE FOLKET.

USA er i Asia i sine egne økonomiske og militære interesser. For å bedra verdensopinionen lanserer Nixon en »ny Asia-politikk» som skal gi skinn av at USA »frivillig» trekker seg ut av Asia. Planen er at asiater skal bekjempe asiater, mens USA-imperialismen skor seg økonomisk på krigen og opprustinga, og sjøl taper minst mulig. I denne strategien inngår også planene om et »kollektivt sikkerhetssystem i Asia» – en ny militærallianse under imperialismens herredømme rettet mot de undertrykte folkenes frihetskamp og mot DRV og Kina.

Det er derfor viktigere enn noensinne å avise imperialistenes planlagte »sikkerhetssystemer» som militære feller og å vise solidaritet med Vietnams og Sørøst-Asias folk.»

Oppropet fra Solidaritetskomiteen avsluttes med følgende paroler:

ANERKJENN DRV OG PRR!

AVVIS IMPERIALISTENES MILITÆRALLIANSER!

SOLIDARITET MED VIETNAMS OG SØRØST-ASIAS FOLK!

OM SUF(M-L)S MILLIONER

Morgenbladet hadde 14. februar et stort førstesideoppslag om SUF(m-l). Under titlene »SUF disponerer en mill.

kroner årlig. Bare maskinparken verdt 100 000 kroner» forteller monopolistorganet hva det tror det vet om SUF(m-l)s økonomi.

Metoden de kommer fram til millionen på er enkel, og tilfredsstiller neppe vitenskapelige kriterier. Det går i all korthet ut på følgende: Morgenbladet tar utgangspunkt i det beløp Sosialistisk Opplysningsråd har mottatt fra staten i 1969. Til dette legger en et anslag over kontingentinntektene til Forbundet. Til dette legger de et anslag på 50 000 kroner i antatt kommunal støtte. Etter at dette er gjort, legger avisa til de pengene som Frigjøringsfondet har sendt til FNL (og som det riktignok er vanskelig å forstå at samtidig kan bli anvendt i Norge), og antatte inntekter på For Vietnam, budsjettet for det politiske styret i Det Norske Studentersamfund, antatte inntekter på salg av *Røde Garde* og *Klassekampen* osv. og kommer fram til millionen sin.

Dem om den.

Resten av Morgenbladets oppslag går med til å fortelle leserne dimensjonene på Offset-maskinen til A/S Duplotrykk, hvor lang tid en bruker på å skifte plater på maskinen osv. – Sikkert av interesse for avisas forretningsinteresserte lesere.

Fra vårt synspunkt er ikke disse tingene de mest interessante ved Morgenbladets reportasje. Det viktigste ved reportasjen er at Morgenbladet har funnet ut at SUF(m-l) greier seg bra økonomisk, ikke er avhengig av statens tilskott osv. Og det liker sjølsagt ikke Morgenbladet. Derfor prøver de å ramme Forbundet ved å piske opp en slags hets på at SUF(m-l) har så god råd.

Artikkelen virker nesten som om Morgenblad-monopolistene er redde for at SUF(m-l) skal vokse seg opp til et like stygt og stort monopol som de sjøl representerer. Og det er sikkert en fæl tanke.

Borgerne begynner å ane at SUF(m-l) holder på å vokse seg sterkt – også økonomisk. Dette betyr at de blir fratatt det våpenet de prøvde å smi seg gjennom innføringa av statsstøtte til politiske partier. De kan aldri bruke statsstøtten mot SUF(m-l) som mot f. eks. SF: som ei tappekran som kan skrus på og av etter som borgerstaten finner det for godt. Det er fordi SUF(m-l) aldri har vært avhengig av almisser fra borgerstaten.

For borgerne er dette et tegn på at SUF(m-l) holder på å bli en viktig fiende. Derfor er det et tegn på frykt når de satser på slike hysteriske hets-reportasjer som den i Morgenbladet.

Å bli angrepet av fienden er også her en god ting. Dette angrepet viser at SUF(m-l) er på rett veg.

IDEOLOGIEN SOM DREPTE PARTIET

Sigbjørn Hølmebakk var en av de som startet SF. Etter siste valg ble han intervjuet av ukebladet »Aktuell» om SF's framtid. (»Aktuell» nr. 51, 20/12-69.) Riktignok er dette lenge siden i dag. Men enkelte ting er så godt sagt, at de bare blir bedre dag for dag. Hølmebakk kommer med ei slik perle i det omtalte intervjuet.

Intervjueren spør: »Er det ideologien som har kullseilt?»

Og Hølmebakk svarer: » – Nei, det er nettopp det det ikke er. I virkeligheten har det vist seg at våre ideer har hatt gjennomslagskraft, de er slått igjennom langt inn i de borgerlige partier. Vi har hatt muligheter til markedsføring av våre ideer. Vi har et godt program . . . dyktige folk, entusiasme og anledning til å gjøre våre meninger kjent. Likevel er vi små og nesten radert ut.»

Og nedenfor: »vi må se sannheten i øynene, nemlig at ideologisk står vi veldig sterkt, men egentlig er det ingen som hører på oss.»

Her har vi faktisk et eksempel på at ideologien ble så sterk at den slo partiet i hjel. Hvordan skal dette kunne forklares?

Det kommer antakelig av at SF's »ideologi» (der den finnes) enten er reint borgerlig-liberal, og kan ivaretas best av borgerpartier som Venstre og Senterpartiet, eller er mildt venstresosialdemokratisk og kan finne plass i DNA straks pampene der vifter litt med sløret.

Og velgerne går samme vegen: Til DNA, Venstre osv. Unntatt er de som stemte på SF – ikke fordi de sto på SF's ideologi – men fordi de mente SF tross alt var det mest venstreorienterte partiet i Norge. De velgerne stemte ikke i det hele tatt etter at SF-ledelsen avslørte sin høyreopportunistiske karakter gjennom kampene i SF.

På en måte har Sigbjørn Hølmebakk rett. På en måte var det nettopp slik at SF-ledernes borgerlige ideologi ble så sterk at den holder på å kverke partiet.

De tålte simpelt hen ikke sin egen gift.

NAVNEBYTTE

Som omtalt og begrunnet i nr. 4/5-69 av »Ungsosialisten», skifter SUF(m-l)s hovedorgan navn fra årsskiftet 1970. Sentralkomiteen i Sosialistisk Ungdomsforbund (m-l) har vedtatt at navnet på Forbundets hovedorgan fra nå av skal være *RØDE GARDE*.

Redaksjonen

LEDER

HVA MENER VI MED DEN MODERNE REVISJONISMEN, OG HVORFOR KJEMPER VI MOT DEN?

Verdens folk, foren dere og bekjemp enhver angrepskrig som imperialismen eller sosialimperialismen starter, særlig en der atombomber brukes som våpen! Hvis en slik krig bryter ut, bør verdens folk bruke revolusjonær krig for å gjøre slutt på angrepskrigen, og forberedelser bør gjøres akkurat nå!

Mao Tsetung

Mange progressive mennesker, som er enige med SUF(m-l) på mange områder, forstår ikke vår holdning til de revisjonistiske gruppene. For det første er det uklart for dem hva begrepet »revisjonisme» egentlig betyr. Dessuten skjønner de ikke hvorfor vi sier at SUF(m-l) betrakter »reformistene og revisjonistene i SF og NKP-ledelsen – den moderne revisjonismens representanter i Norge – som den taktiske hovedfienden.»

Vi tror spørsmålet ikke er så vanskelig og uenigheten ikke så stor. Dersom våre progressive venner setter seg inn i det vi egentlig mener og skaffer seg egen erfaring på området, er vi sikre på at vi vil komme til å bli ganske enige. Denne lederen er ment som et bidrag til å skape slik forståelse.

MASKERTE FIENDER I FOLKETS EGNE REKKER

Det siste hundreåret er i stadig større grad blitt preget av arbeiderklassens og de brede folkemassenes stadig økende kamp. Det arbeidende folket har utviklet seg fra forståelse av at alt ikke er som det skal være, til forståelse for nødvendigheten av kamp mot klassefienden, og endelig til forståelse av at folket *sjøl* må ta statsmakta og skape en ny verden ut fra arbeiderklassens egne behov. Arbeiderklassen har utviklet seg fra snevre fagforeningsbevegelser til revolusjonære massebevegelser, ledet av politiske partier, som har tatt fra undertrykkerne makta i 1/4 av verden og truet makta mange flere steder. *Erfaringene* fra historia og spesielt fra det siste hundreårets kamper er blitt sammenfattet av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung i en *vitenskapelig teori* for arbeiderklassens kamp: marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Sjøl sagt har arbeiderklassen også høstet tilbakeslag og nederlag. Men hovedsaka er at disse nederlaga bare er midlertidige. Overalt har folket truet utbytterne – og der hvor de ikke gjør det i dag, vil de gjøre det igjen. Derfor blir utbytterklassenes (i Norge monopolkapitalens) energi konsentrert om hva som kan gjøres for å holde folket nede. Hva må gjøres for å baste og binde arbeiderklassen, for å skremme den, lure den og lede

den bort fra den revolusjonære veien? Dette er spørsmålet utbytterklassene stadig må løse.

De fysiske maktmidlene – hæren, politiet, fengslene osv. er det grunnlaget utbytterklassenes herredømme (monopolkapitalens diktatur) bygger på. Men framfor å sette dette inn direkte, foretrekker utbytterne å utnytte borgerlige ledere i arbeiderbevegelsen sjøl – for å lede kampen inn i fredelige kanaler, vekk fra revolusjonen.

Arbeiderklassens sterke frammarsj skaper i seg sjøl et objektivt grunnlag for opportunisme i arbeiderbevegelsen. Den trekker til seg mange ærlige mennesker som fremdeles er usikre – som kommer fra småborgerskapet eller som ennå ikke har rukket å kvitte seg med en del tilbakestående ideer. Den trekker også til seg opportunisten og karrieremakere som ser den som jomfruelig mark der de kan »komme seg oppover». Disse folkene tar villig imot »bestikkelser» i form av stillinger, bein, fordeler og rede penger fra kapitalen, og går gjerne i dens tjeneste. De appellerer til de tilbakestående ideene hos deler av de ærlige massene i bevegelsen, og skaper seg på denne måten en plattform for å dreie den mot høyre.

Dette *bestukne* lag av pampere og korrupte arbeiderledere (som Lenin kaller »arbeiderbursjoasiet») og de borgerlige ideer de appellerer til hos massene, danner grunnlag for *revisjonismen*, både den gamle (sosialdemokratiet som den har utviklet seg til) og den nye eller moderne (sovjetrevisjonistenes og deres slektninger). Det er disse kreftene som har omskapt de store arbeiderorganisasjonene i Norge – AP, LO, seinere NKP – fra å være klassens beste vern til å bli den tvangstrøya vi alle sammen kjenner i dag. Det er de som har omskapt verdens første sosialistiske stat, Sovjetunionen, fra å være all verdens folks beste støtte til å bli en fasciststat som truer sine naboer – som vi ser det i Tsjekkoslovakia, som vi ser det på grensa mot Kina.

De nye og de gamle revisjonistene omskaper arbeiderklassens *egen* bevegelse til en tvangstrøye av »skreddersydde lenker» for

forts. s. 29

PROPAGANDA OG AGITASJON ER DEN VIKTIGSTE EKSTERNE OPPGAVA

»SUF(m-l)s 6. landsmøte fastslår at propaganda- og agitasjonsarbeidet er det grunnleggende eksterne arbeidet for enhver marxist-leninistisk bevegelse. Arbeidet på det ideologiske området må som formann Mao riktig påpeker, vies stor oppmerksomhet.»...

... »SUF(m-l)s 6. landsmøte (ser) det slik at det på det nåværende tidspunkt må være forbundets viktigste eksterne oppgave å spre propaganda og agitasjon. Dette arbeidet må ses i nøye sammenheng med SUF(m-l)s hovedoppgave – studiene. Uten studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning vil propaganda- og agitasjonsarbeidet være et slag i løse lufta, på samme måte som enhver aksjon uten forutgående marxist-leninistisk propaganda og agitasjon vil være dømt til å feile.»

(Fra vedtaket »SUF(m-l)s hovedoppgaven» i Statutter og andre viktige vedtak fra SUF(m-l)s 6. landsmøte.)

Forbundet har satt seg propagandaen og agitasjonen som sin viktigste eksterne oppgave. Det betyr at dette arbeidet er forbundets viktigste arbeidsoppgave nest etter studiene. Spredninga av marxist-leninistisk propaganda og agitasjon skjer i praksis på ulike måter. En viktig del av dette arbeidet er spredninga av forbundets eget organ RØDE GARDE og den marxist-leninistiske arbeideravisa KLASSEKAMPEN. Dette er den viktigste delen av det kontinuerlige propagandaarbeidet. Spredninga av SUF(m-l)s løpesedler er en annen viktig del av dette arbeidet. Av slike landsomfattende løpesedler har forbundet i det siste gitt ut bl. a. »Til kamp for et skikkelig lønnsoppgjør» og »Momsbrosjyra». Løpesedlene utgjør det viktigste i SUF(m-l)s agitasjon.

Videre løses propaganda og agitasjonsoppgavene gjennom salg av brosjyrer og forskjellig marxist-leninistisk litteratur, både den norske ML-rørs las egne brosjyrer, og verker av marxist-leninistiske klassikere, og gjennom bevegelsens egne skole/student-aviser. Åpne møter er også et ledd i dette arbeidet, på samme måte som utviklinga av den proletære kunsten er det. Til slutt må vi nevne uformelle diskusjoner, samtaler osv. som en viktig del av propaganda- og agitasjonsarbeidet.

Vi har nå tatt for oss en del av hovedsakene i den marxist-leninistiske propagandaen og agitasjonen, men det er vel ikke klart hva disse begrepene – »propaganda» og »agitasjon» – innebærer.

HVA ER »PROPAGANDA» OG »AGITASJON»?

Gjennom borgerskapets hets har disse begrepene for mange fått en negativ klang. Borgerskapet har søkt å gi disse begrepene samme betydning som »løg» og »bedrag». For marxist-leninister er disse begrepene redskaper den vitenskapelige sosialismen har utvikla for å skille mellom ulike foreteelser som det er nødvendig å skille mellom, i og med at de har ulik funksjon og oppgave i det revolusjonære arbeidet. For å få forståelse av forholdet mellom propaganda og agitasjon er det nødvendig å ta for seg Lenins sammenfatning av dette:

»... propagandist(en), når han for eksempel tar nettopp dette spørsmålet om arbeidsløsheten, må forklare krisens kapitalistiske natur, påvise årsakene til at de er uunngåelige i det moderne

samfunn, skissere nødvendigheten av å omdanne det til et sosialistisk samfunn osv. Kort sagt, han bør gi »mange ideer», så mange at alle disse ideer i deres fulle helhet bare kan tilegnes straks av (forholdsvis) få personer. Agitatoren derimot vil, når han taler om det samme spørsmål ta et eksempel som er mest kjent for alle hans tilhørere og mest innlysende – la oss si en arbeidsløs familie som er død av sult, den voksende nøden o. l. – gjøre alt for å utnytte dette faktum, som er kjent av alle og enhver, til å gi »massene» en ide: Ideen om den meningsløse motsetning mellom den økende rikdom og den økende fattigdom, han søker å vekke misnøye og harme blant massene mot denne skrikende urettferdighet, men han overlater den fulle forklaring av denne motsetning til propagandisten.»

Til enhver tid vil det propagandisten framfører, hovedsakelig på trykk, men også muntlig, bare kunne tilegnes av den mest framskredne delen av massene, mens agitasjonen vil størstedelen av massene kunne tilegne seg. *Propagandaen* forklarer årsakene til klasseundertrykkelsen, urettferdigheten osv. Den klarlegger det kapitalistiske samfunnets natur, utbyttinga, klassekampen, arbeiderklassens historiske oppgave å omdanne det kapitalistiske samfunnet til det sosialistiske, klargjøre det proletære partiets rolle osv. Gjennom propagandaen bringes den vitenskapelige sosialismens teori ut til folket. På denne måten får folket høve til å innse sine egne interesser og oppgaver og til å samles og kjempe for disse. *Agitasjonen* som er uløselig forbundet med propagandaen innebærer altså at kommunistene utnytter alle åpenbare urettferdigheter for »å gi massene en ide». Som oftest utføres agitasjonen i direkte forbindelse med massene, på arbeidsplassen, blant skolekameratene, gjennom at kommunistene deltar i spontan kamp og alle konflikter som utkjemper med den herskende klassen og deres lakeier. Agitasjonen gjøres også gjennom det trykte ord, men også den muntlige agitasjonen er viktig. Ettersom klasse-

marxistisk-leninistisk arbeideravis

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister. Den kommer ut månedlig, inntil videre.

KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til KLASSEKAMPEN, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.

KLASSEKAMPEN er ei avis av og for arbeidsfolk. Redaksjonen mottar med glede artikler, kommentarer og annet stoff.

kampen utvikler seg vil også massene utvikles, og omvendt. Dette betyr at skillet mellom propaganda og agitasjon ikke må oppfattes på en mekanisk måte. Det som er propaganda i dag kan godt tenkes å bli agitasjon i morgen. Men til ethvert tidspunkt tar agitasjonen sikte på å mobilisere de breie massene til kamp, mens propagandaen henvender seg til de mest framskredne, f. eks. de som kan tenkes å bli kadre i proletariatets fortropp, det marxist-leninistiske partiet.

HVORFOR ER DET NØDVENDIG MED PROPAGANDA OG AGITASJON?

Karl Marx har oppsummert det slik: »Så snart de riktige ideene som kjennetegner den framskredne klassen, forstås av massene, forvandles disse ideer til en materiell kraft som forandrer samfunnet og som forandrer verden». Forutsetningen for å kunne forstå propagandaens og agitasjonens betydning er innsikt i den historiske materialismen, at som formann Mao sier: »Folket og bare folket er den drivkraft som lager verdenshistorien». En av de grunnleggende prinsippene er derfor som Mao Tsetung sier: »å gjøre det mulig for massene å innse sine egne interesser». Denne innsikten får massene ikke av seg sjøl. Den må tilføres dem gjennom kommunistenes organiserte virksomhet. Kommunisten studerer, tillærper i praksis marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, summerer sine erfaringer og utvikler den revolusjonære teorien. Uten denne revolusjonære, vitenskapelige teorien er det ikke mulig å skape noen revolusjonær bevegelse. Men kommunistene greier sjølsagt aldri å utrette noe om ikke også massene får kjennskap til den revolusjonære teorien. Mao Tsetung lærer oss at »om massene bare får vite sannheten og har et felles mål, arbeider de sammen som én mann».

Formann Mao peker på at »for å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, og utføre arbeid på det ideologiske område. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen og den kontrarevolusjonære klassen». Det er bare gjennom systematisk propaganda og agitasjon vi kan skape en revolusjonær folkeopinion og lede massene til seier.

Formann Mao lærer oss også at »massene er i besittelse av en potensielt uuttømmelig begeistring for sosialismen». Men skal massenes begeistring bli utløst, må begeistringen utløses gjennom propaganda og agitasjon for sosialismen. Videre må proletariatets fortropp lede massenes kamp fram til sosialismen. Mao Tsetung oppsummerer også en del anvisninger for hvordan vi skal gå fram i arbeidet med propagandaen og agitasjonen både når det gjelder sosialismen og når det gjelder arbeiderfolks daglige kamp:

»Skal en holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massens behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massenes interesser må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten. . . . For først når flertallet av massene som resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres. . . . Enhver oppgave som krever at massene er med i gjennomføringen, blir en tom formalitet og ender med fiasko dersom massene ikke har forstått at arbeidet er nødvendig og ikke frivillig går inn for å være med på det.»

Det er ikke likegyldig hvordan agitasjon og propaganda blir presentert. Hvis den ikke tar opp massenes problemer, men ligger flere hestehoder fram» massene, er den feilaktig. Sjølsagt skal det propaganderes og agiteres for sosialismen, men for sosialismen står på dagsordenen må arbeiderklassen og dens

allierte kjempe mange og harde kamper. Som vi tidligere har pekt på i dette bladet, så må kampen ledes av et revolusjonært, kommunistisk parti. Og hvordan kan partiet lede massene i kampen. Jo nettopp gjennom den agitasjon og propaganda den kjører ut til massene. Bare agitasjon og propaganda som utarbeides etter masselinja kan utvikle massenes politiske nivå og lede dem i kampen mot klassefienden. I alt sitt praktiske arbeid søker kommunistene å tillempe prinsippet »fra massene og til massene». De må samle opp massenes spredte og usystematiske ideer, konsentrere dem, og gå tilbake til massene med dem, inn til massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet. »Deretter», sier Mao Tsetung, »blir det på nytt å sammenfatte massenes meninger om igjen og gå ut til massene med dem — og slik videre, om og om igjen i en endeløs spiral. Ideene blir på dette viset riktigere, mer livsnære og fullverdige for hver gang.»

HVORFOR MÅ HOVEDVEKTEN I DAG LIGGE PÅ PROPAGANDAEN?

Mao Tsetung slår fast: »Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de breie folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.»

»Fordi de eksisterende partiene i Norge i dag er fullstendig ubrukbare som redskaper i arbeiderfolks klassekamp, står den norske arbeiderklassen overfor oppgaven å skape det marxist-leninistiske kommunistpartiet.»

(Fram for det kommunistiske arbeiderpartiet. Vedtak fra SUF(m-l)s 6. landsmøte.)

Arbeiderklassen og det arbeidende folket i Norge trenger også et revolusjonært kommunistparti til å lede sin kamp. Derfor må den revolusjonære bevegelsen i Norge ha dette som sin viktigste kortsiktige oppgave. Dette må også være en viktig oppgave for SUF(m-l) som foreløpig er den eneste landsomfattende marxist-leninistiske organisasjon og derfor en viktig faktor i arbeidet med å bygge det kommunistiske partiet. Gjennom propagandaen når vi de mest framskredne proletære elementene i folket. Her ser vi hvorfor det er viktig å skille mellom agitasjon og propaganda.

»Dette partiet må, for virkelig å kunne spille rollen som arbeiderklassens fortropp, dens generalstab, bestå av de mest framskredne elementer i proletariatet, og såleis være en kraftig, enhetlig og ledende kamporganisasjon som har evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.»

(Fram for det kommunistiske arbeiderpartiet. Vedtak fra SUF(m-l)s 6. landsmøte.)

Gjennom propagandaen kan vi nå de framskredne elementene i proletariatet og danne den kjerna som det kommunistiske arbeiderpartiet skal bygges på.

Dette er ei oppsummering av det teoretiske grunnlaget som marxist-leninistene søker å tillempe når de vender seg til massene. Arbeidet med propagandaen og agitasjonen blir gitt stor oppmerksomhet, og marxist-leninistene søker å tillempe ei riktig masselinje i dette arbeidet. Men ingen er feilfri — og dette gjelder sjølsagt også for marxist-leninister. Derfor sier Mao Tsetung: »Hvis vi har mangler, er vi ikke redde for at andre peker på og kritiserer dem, fordi vi står i folkets tjeneste. Vi er rede til å motta kritikk for våre mangler fra hvem som helst. Hvis kritikken er berettiget, vil vi rette på feilene. Dersom et forslag er til beste for folket, vil vi handle i samsvar med det.»

TIL KAMP FOR ET SKEIKKELIG LØNNSOPPGJØR!

UTTAELSE FRA SUF(m-l)s FAGLIGE LANDSKONFERANSE.

Arbeiderklassens erfaringer med de siste lønnsoppgjøra har vært dårlege. LO-ledelsen har gang på gang tvunget igjennom «samordnete oppgjør» eller «koblede oppgjør». LO-ledelsen har også uten videre gått med på tvungen lønnsnemnd og dermed fratatt arbeiderne deres viktigste våpen i et lønnsoppgjør, – streiken. Hva er resultatet av dette? Resultatet er at arbeiderne er blitt påtvunget arbeidskjøpernes betingelser uten å kunne sette makt bak egne krav. Arbeiderklassens kampkraft er ved dette blitt svekket, og derfor er utbyttinga blitt hardere.

De fagorganisertes gjentatte krav om frie forbundsvisse oppgjør i 1970 må nå få organisert uttrykk. Bedriftsklubber og foreninger må nå stille sin forbundsledelse overfor følgende valg:

Enten å bøye seg for borgerstatens og kapitaleienes «samleoppgjør» slik de har lagt opp til sammen med en frafallen LO-ledelse, – eller å stå i spissen for foreningenes og dermed arbeidernes rettferdige kamp for sine krav!

Arbeiderne vil sjøl reise kampen og sørge for en ledelse som står i pakt med deres interesser!

Ved sida av lønnsoppgjøra har kapitaleierne ved LO-ledelsens hjelp gjort nye framstøt mot arbeiderne bl. a. ved hjelp av tidsstudier, rasjonalisering, økt adgang til skiftarbeid, overtid og nye lønssystemer. Dette fører til stadig økende press på arbeiderne, noe som igjen fører til stigende arbeidsløshet.

Den siste hevinga av diskontoen virker for arbeiderne i samme retning. F. eks. husleier, som er en viktig utgiftspost for arbeidsfolk, blir mye dyrere.

Det neste av kapitaleienes framstøt blir innføringa av momsen. Det betyr økte byrder for arbeidsfolk og lettelser for kapitaleierne. DNA's «alternativ» – (15 %-forslaget i Stortinget) – har bare betydning som et splittelsesforslag overfor den overveiende del av det arbeidende folket som beviselig har uttrykt seg *mot all moms – mot økt bruk av indirekte beskatning* og for et mer rettferdig skattesystem – *lettelse for arbeidsinntekter* og økt beskatning av arbeidsfrie inntekter og de høyeste «direktørgasjer».

Arbeiderpartiets 15 % moms er i prinsippet det samme og vil på lengre sikt føre fram til samme resultat. Det eneste A-moms-forslaget er egna til, er å føre arbeidsfolk bak lyset, forsøke å underslå det faktum at også A-momsen er et svar på kapitaleienes behov, ikke arbeidsfolks.

Etter innføringa av momsen må kampen mot den få en annen karakter enn streikene og demonstrasjonene i 1969. I tillegg til de øvrige rettferdige krava må det stilles krav om full økonomisk kompensasjon for prisstigninga og renteøkninga. På denne måten kan en forhindre at innføringa av momsen vil få de planlagte arbeiderfiendtlige virkninger.

SUF(m-l)s faglige landskonferanse vil uttale:

– vårens lønnsoppgjør bør få form av frie forbundsvisse oppgjør, slik at medlemmene i hvert forbund kan ivareta sine egne interesser.

– tvungen lønnsnemnd og «kobling» må avvises, arbeiderne må igjen tilkjempe seg streikeretten.

– tariffavtalene må bli ett-årige og indeksreguleringene må bli helautomatiske for at ikke resultatet ved oppjøret

straks skal tas tilbake fra arbeiderne gjennom prisstigning. – arbeiderfiendtlig rasjonalisering, tidsstudier, den økte adgang til overtidarbeid og de nye lønssystemene må be- kjempes.

– en lønnsøkning på 25 % er et rimelig krav når en tar hensyn til prisstigninga på forbruksvarer og husleier p. g. a. momsen, den generelle prisstigninga og produktivitetssøkninga den siste tida, samt resultatet av det siste lønnsoppgjøret. Dette er et lavt satt krav. Det er et krav som sikrer arbeiderne en delvis kompensasjon for produktivitetssøkning og prisstigning de siste åra. Dette er sjølsagt under forutsetning av at ikke andre økonomiske disposisjoner undergraver kravet.

SUF(m-l)s faglige landskonferanse oppfordrer alle fagorganiserte arbeidere i LO til å kjempe for et skikkelig lønnsoppgjør til våren. Men erfaringene har vist oss at arbeiderne har tapt på LO/NAF-ledelsens klassesamarbeid. Dette ser ikke ut til å endre seg. Et eksempel på dette er LO-sekretariatets vedtak om samordnete oppgjør til våren.

Kiruna-arbeiderne har vist oss at det nytter å kjempe uten å gå gjennom LO-ledelsen, og her har også LO-ledelsen vist sitt sanne ansikt. De har stilt seg på LKAB-ledelsens side, *mot* arbeiderne.

Dette er en situasjon som før eller seinere også vil måtte komme i Norge. Den kan komme allerede ved vårens lønnsoppgjør.

Grunnorganisasjonene i hvert enkelt forbund må kjempe for å få omgjort LO-sekretariatets vedtak om samordna oppgjør, dersom det blir nødvendig å gå på tvers av sekretariatets vilje i denne saka.

Den beste måten arbeiderklassen kan sikre sine interesser på er å ta saka i sin egen hånd!

TIL KAMP FOR ET SKEIKKELIG LØNNSOPPGJØR!

FELLESUTTALELSE FRA KRISTIANSAND KUL OG SUF(m-l)

Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) står på et konsekvent revolusjonært klassekampgrunnlag. Arbeiderklassen kan bare vinne den politiske og økonomiske makta ved at den gjennom en sosialistisk revolusjon knuser monopolkapitalens stat og oppretter proletariatets diktatur.

For å oppnå seier i klassekampen må arbeiderklassen ha et revolusjonært kommunistisk parti som sin leder. Partiet må være en militant fortropp bestående av arbeiderklassens mest bevisste og framskredne elementer, og det må i stadig kamp mot all småborgerlig og reaksjonær ideologi væpne seg med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking.

Vi lever i ei tid da krisa innafor det kapitalistiske verdenssystem blir stadig meir omfattende. Samtidig vinner folkemassene i alle land stadig større seire i sin revolusjonære kamp.

Også her i Norge gjør krisa innafor kapitalismen seg gjeldende. Monopolkapitalen velter byrdene av krisa over på arbeidsfolk, som blir utsatt for ei stadig hardere og meir intens utbytting. Dette skjer m. a. gjennom rasjonalisering, tidsstudier og innføring av den arbeiderfiendtlige momsens. Vi vil reise arbeiderungdommen til målretta kamp mot monopolkapitalens framstøt.

Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) arbeider for å gjøre laga til stadig bedre våpen i arbeiderungdommens klassekamp. For å oppnå dette, er det nødvendig stadig å studere og i praksis anvende arbeiderklassens vitenskapelige teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking. En nøye forbindelse mellom teori og praksis er en forutsetning for å trenge inn i problemene og virkelig løyse dem. Uten å ha grundig innsikt i vårt teoretiske grunnlag, vil vi heller aldri bli i stand til å føre fram ei riktig linje i det praktiske arbeidet, og til å seire i klassekampen. Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) ser det derfor som si hovedoppgave å drive studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking.

Laga vil også arbeide for skoleelevenes, lærlingenes, yrkes-skole-elevenes og studentenes interesser.

Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) vil konsekvent bekjempe den moderne revisjonismen og andre reaksjonære retninger innen arbeiderbevegelsen. Den moderne revisjonismen har overtatt sosialdemokratiets rolle som imperialismens hovedagent i arbeiderørsla, og representerer i dag den største fare for arbeiderklassens kamp mot imperialismen.

Laga tar på det sterkeste avstand fra planene om dannelse av et nytt «venstreradikalt parti». Planene om ei prinsipplaus samling av de såkalte «venstrekrefter» har lenge vært tydelig på sentralt hold, hos revisjonistene i NKP-ledelsen, trotskister, Furubotn-tilhengere, SF-ere og såkalte «radikale» DNA-folk.

På topplanet har disse gruppene danna en allianse hvis viktigste oppgave er å bekjempe de virkelig revolusjonære venstrekreftene. Mot denne bakgrunnen må de desperate handlingene til revisjonistene i NKP- og KU-ledelsen ses. Anført av Reidar T. Larsen fører de en systematisk kamp mot alle marxist-leninister innen NKP og KU.

Journalistene i NKP's organ Friheten, nekta å bøye seg for revisjonistenes politiske linje. Dette resulterte i at journalist Svein Johnsen, uten gyldig grunn, blei oppsagt. De øvrige jour-

nalistene solidarisererte seg med Svein Johnsen, og alle journalistene gikk til streik.

På et sentralstyremøte i KU blei et medlem av sentralstyret, formannen i Kristiansand KUL, Egil Engeland, ekskludert fra forbundet. Dette skjedde fordi laget ikke ville bøye seg for revisjonistenes politiske linje. Kristiansand KUL betrakter revisjonist-ledelsens eksklusjon av Engeland som ugdyldig, og fortsetter sin virksomhet som før. Revisjonistene i NKP- og KU-ledelsen legger opp si linje uten at medlemmene i grunnorganisasjonene på forhånd får anledning til å diskutere spørsmåla.

Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) tar på det sterkeste avstand fra de aksjonene revisjonistene i NKP-ledelsen og SF-lederne har satt i gang for å ødelegge de anti-imperialistiske frontorganisasjonene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO. Gjennom aksjoner på topplanet forsøkte de å lamme og ødelegge heile den anti-imperialistiske kampen. Disse aksjonene er et nytt eksempel på revisjonistenes og reformistenes rolle som vakthunder for borgerskapet. Planene deres var på forhand dømt til å mislykkes, og alle ærlige venstrekrefter avviste dem på det sterkeste.

Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) vil aktivt delta i det anti-imperialistiske arbeidet. Vi slutter heilt og fullt opp om Solidaritetskomiteen for Vietnam og dens politiske linje. På samme måten støtter vi Kampanjen Norge ut av NATO, og vil arbeide i andre folkefronter og massebevegelser.

Kristiansand KUL og Kristiansand SUF(m-l) har nå gått til et nært politisk og organisatorisk samarbeid. Vi vil anvende arbeiderklassens vitenskapelige teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking, som et mektig våpen i arbeiderungdommens og skole-elevenes klassekamp. Ut fra dette grunnlaget samler vi den kommunistiske ungdommen bak våre faner.

RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

Godt kampår

1970

NR. 1/1970, 2. ARG. PRIS KR. 2,-

UTGITT AV ØSTKANTEN, LAMBERTSETER OG MANGLERUD LAG AV NKP, OG KRISTIANSAND KOMMUNISTISKE UNGDOMSLAG.

STØTTET OGSÅ AV LILLEHAMMER KU.

Kan bestilles fra
boks 3644, Oslo 1.

KAMPEN MOT RASJONALISERING AV SKOLEN ER ELEVENES HOVEDOPPGAVE

Mange spør oss hvordan stillinga egentlig er i landsmålestokk for elevenes interessekamp. Er den i framgang og hvilket omfang har den egentlig? Kan den utvikle seg til en virkelig mektig stormbølge?

Vi må foreta en mest mulig nøyaktig og virkelighetsnær beskrivelse av de allmenne utviklingstendensene, for å kunne legge opp en riktig taktikk på den enkelte skolen med bakgrunn i dette. Det vi må unngå er en undervurdering av de mulighetene som interessekampen har på lang sikt, noe som vil føre til mismot og passivitet. Men vi må også unngå å overvurdere de kreftene som *til nå* er blitt utløst i interessekampen, noe som vil føre til at vi stiller oppgaver på dagsordenen som først kan løses på et seinere trinn.

Avisoverskriftene om elevkampene var mindre i høst enn i fjor vår. På NGS-kontoret trodde de at elevene hadde sluttet å kjempe, og hadde gått over til å la seg «representere» av NGS-pampene.

Departementet har nettopp offentliggjort enda en versjon av sitt «skoledemokrati» (nytt forslag til elevrådsinstruks). De håper at den store massen av elever vil si seg fornøyd med det, og slå seg til ro.

Men dette er overflatefenomener. En kan ikke bedømme utviklingstendensene for elevkampen utfra avisoverskriftene. NGS-landsmøtet måtte få pampene til å endre mening. Departementet vil også måtte endre mening. Det hjelper lite at elevene nå kan velge elevrådsstyrene gjennom uravstemninger. Elevrådet kan nemlig ikke gjøre noe med de grunnleggende problemene for elevene — det økende arbeidspresset, kursplanjaget og det konstante presset fra eksamener og prøver som henger over dem.

Mao Tsetung sier i «En liten gnist kan tenne en prairiebrann»: «Når vi betrakter ei sak, må vi undersøke dens indre vesen og behandle dens ytre framtoning bare som en vegviser fram til terskelen. Og når vi går over terskelen, må vi gripe sakas indre vesen. Dette er den eneste pålitelige og vitenskapelige analysemetoden.» Han sier også at spørsmålet om det snart vil bli et revolusjonært oppsving bare kan avgjøres ved å foreta en grundig undersøkelse, for å fastslå om motsigelsene som fører til et revolusjonært oppsving virkelig utvikler seg.

Når det gjelder mulighetene for et oppsving i elevenes kamp, er det en motsigelse som er avgjørende viktig. Det er motsigelsen mellom monopolkapitalen og staten på den ene sida, og lærerne og elevene på den andre. Gjennom staten er den norske skolen underlagt den herskende klassen i Norge, monopolkapitalistene, og lærerne og elevene tvinges til å underordne seg monopolkapitalens skolepolitikk og betingelser. De fleste innser

at skolen er en gjenspeiling av samfunnet og ikke omvendt. Sagt med marxistiske begreper betyr det at skolen er en del av *overbygninga* i samfunnet. Denne overbygninga skal tjene til å opprettholde den bestående økonomiske *basisen*, dvs. produksjonslivet og det økonomiske liv. At dette er riktig ser vi klart i historisk perspektiv.

SKOLENS FUNKSJON OPP GJENNOM HISTORIA.

I middelalderen behøvde ikke arbeidskrafta noen spesiell skoleutdanning for å arbeide i jordbruket som leilendinger, dagarbeidere osv. De skolene som var, tjente hovedsaklig til å utdanne prester, som kunne hjelpe til å opprettholde føydalveldet ved å spre overtro i folket. Men etterhvert som kapitalistisk industriell drift vant innpass, blei det f. eks. opprettet tekniske søndagsskoler i byene. Produktivkreftene utvikla seg videre, og da kapitalistiske industrielle produksjonsmåter og pengevesen var blitt framherskende omtrent midt i forrige århundre, blei gratis og obligatorisk folkeskole innført i by og på land. Etter århundreskiftet akselererte den kapitalistiske utviklinga på landsbygda, med maskindrift, rasjonalisering og kriser. Sønner av husmenn, småbrukere og tjenestefolk blei tvunget ut på det kapitalistiske arbeidsmarkedet. Reglene for landsfolkeskolen, som fra først av overlot mye til den enkelte kommunen, blir derfor stadig sentralisert, inntil en reform i 1936 fastsetter felles pensum i alle landsfolkeskoler og en obligatorisk avgangsprøve, som skal være mest mulig likeartet overalt. Dermed veit arbeidsskjøperne hva de har å holde seg til. Omtrent samtidig blir folkeskolen og gymnaset koplet bedre sammen, slik at det åpner seg muligheter for videregående utdanning for nye klasser, særlig middelklassen i byene. Våre dagers yrkesskoler blir innført litt seinere. Alt dette svarer til den nye utviklinga av produktivkreftene.

En ufravikelig tendens er økt sentralisering, etterhvert som monopolkapitalismen og statsmonopolkapitalismen utvikler seg, og det blir skapt et nasjonalt (og seinere internasjonalt) arbeidsmarked. Alltid har skolen utviklet seg og blitt omforma i takt med den økonomiske basisen. Det finnes fantaster som vil reformere samfunnet hovedsaklig ved å reformere skolen («skape nye mennesker»). I virkelighetens verden foregår det akkurat omvendt: «skolereformene» er resultat av nye krav som den politisk herskende klassen har stilt til skolen. Undertrykking av elevene og lærerne i dagens skole kan bare oppheves ved at monopolkapitalen styrtas og arbeiderklassen tar den politiske makta (proletariatets diktatur).

I dag er den norske skolen et redskap for å oppfylle monopolkapitalens behov for arbeidskraft som kan la seg utbytte mest mulig, og som lydig underkaster seg monopolkapitalens diktatur. Dette ser vi i faginnhold og undervisningsmetoder.

RASJONALISERING AV SKOLEN.

Men imperialismen internasjonalt, og også den norske monopolkapitalen er på full fart inn i ei økonomisk og politisk krise. I det «harde konkurranseklimaet» en venter seg, trenger en større mengder godt kvalifisert arbeidskraft på alle nivåer. De siste 10-åra har f. eks. antall artianere blitt tredobla. Men dette be-

TIL KAMP!

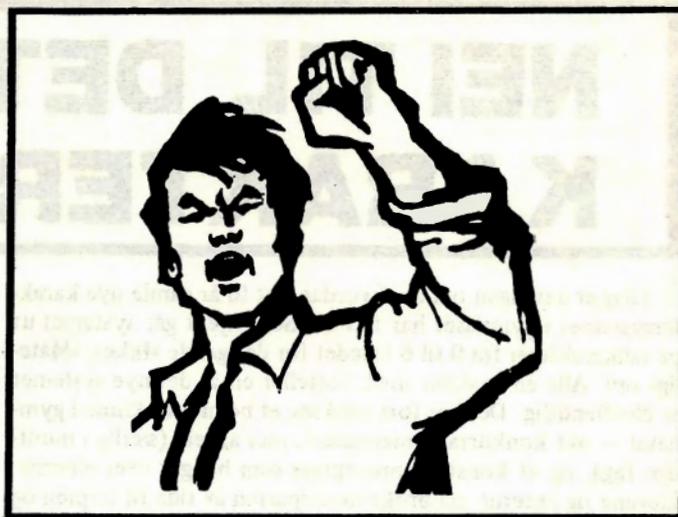
SUF(m-l)s skoleavis.

Kan bestilles fra: TIL KAMP, c/o KLASSEKAMPENS
DISTRIBUSJON, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

tyr sterkt økte økonomiske utgifter til utdanningsvesenet. Dette forsøker monopolkapitalen å vri seg unna ved å struktur-rasjonalisere og effektivisere skolen. De som får bære byrdene er elevene, lærerne og vanlige arbeidsfolk. En måte å rasjonalisere på er å tvinge opp arbeidstempoet, noe som ikke minst nye karaktersystemer og prøveformer bidrar til. 5-dagersuka er også et rasjonaliseringstiltak som vil øke antall elever pr. lærer. Dette vil medføre mer hjemmearbeid for elevene og truende arbeidsløshet og hardere arbeidspres for lærerne. Og det fins flere rasjonaliseringsmetoder: Forsøksrådet sier f. eks. at kostnadene i mange skoleslag er for store. »Det er ting som tyder på at flere av disse skoleslag har arbeidet for isolert og er blitt for eksklusive og for kostbare. Ved forsøk med kombinerte videregående skoler må en regne med en viss utjamning av kostnadene.»

Når det gjelder strukturreformene, begynte de med innføring av 9-årig skoleplikt. Mange av dem som har gått ungdomsskolen skjønner hvorfor elevene der stadig gjør opprør i forskjellige former. Ungdomsskolen er et tjenlig redskap for å imøtekomme monopolkapitalens behov for arbeidskraft i 70-åra, men for elever og lærere har den betydd kursplanjag, alt for store skoler og klasser, økt kadaverdisiplin og beinhard sentralisering. Strukturreformene fortsetter nå med det videregående skoleverket. Staten satte ned to komiteer, Steen-komiteen og Gjelsvik-komiteen, som skulle komme med forslag. Endel av forslaga (f. eks. den nye karakterskalaen i gymnaset) er allerede gjennomført. Perioden 1970–75 vil bli en periode med utprøving og innføring av stadig flere av »reform»-forslaga, og fra 1975 regner en med at »reform»-forslaga kan bli helt og fullt innført. Hvis denne »storstilte skolereformen» blir gjennomført, vil det innebære at de ulike videregående skoleslaga som fins i dag blir samordnet til et fullstendig sentralisert og enhetlig skolesystem. De sentrale skolebyråkratene vil rå over maktmidler til å skalte og valte med elever og lærere fullstendig etter monopolkapitalens behov. De det ikke er bruk for, eller som klarer seg dårlig på et av de pensumspekke »kursene» vil bli sjalta over på andre kurs eller ut i produksjonen uten unødige tids- og pengetap for monopolkapitalen. På grunnlag av de seineste »prognosene» for hva monopolkapitalen trenger, vil skolebyråkratene avskaffe eller omforme kurs, eller bruke karakterer, inntakskrav, »rådgivning» osv. til å regulere tilgangen. Etterhvert som tiltaka forsøkes innført, vil motstanden vokse blant elever og lærere. Allerede nå er misnøya stor, bl. a. med den nye karakterskalaen.

Mange »skolereformer» i historia har vært progressive, f. eks. innføringa av alminnelig skoleplikt som blei pressa fram av det progressive og framvoksende borgerskapet. Men »skolereformene» i vår tid blir gjennomført av en klasse som baserer sitt herredømme på stadig hardere undertrykking og utbytting av hele det norske folket, og på storstilt ødelegging av produksjonsmidler (gjennom strukturrasjonalisering, kriser og krig). Disse

»skolereformene» er entydig reaksjonære. Hvis de blir gjennomført, vil de skape en umulig situasjon for lærerne og elevene, og den virkninga de vil ha på produksjonslivet er å utvikle de negative virkningene av monopolkapitalens klasseherredømme ytterligere. Men monopolkapitalen er oppe i så store vansker at de ikke vil ha midler og muligheter til å gjennomføre skolereformene konsekvent og fullt ut. På lang sikt er Gjelsvik- og Steen-komiteen »papirtigre». Men det vil ikke si at vi ikke må ta »skolereformene» alvorlig på kort sikt. Hvis ikke elevene og lærerne kan konsentrere alle kreftene om å bekjempe dem, kan de gjøre stor skade.

OPPSVINGET I ELEVENES KAMP.

Oppsvinget i elevenes kamp som vi har vært vitne til i de siste par åra, har utvikla seg relativt raskt. Årsaka er naturligvis at elevenes kår allerede er blitt undergravd av »reform»-framstøtene. Et karakteristisk trekk ved utviklinga særlig det siste året er at interessekampen har blussa opp i stadig flere skoleslag og på mange flere skoler enn før. Men kampen har ikke hatt noen riktig ledelse. Den skolepolitiske linja til SUF(m-l) gikk ikke ut på å konsentrere kreftene om hovedframstøtet mot lærernes og elevenes interesser, strukturrasjonaliseringa og rasjonaliseringa av skolen.

Som en følge av dårlig ledelse fra vår side og bevisste forsøk fra Pax, SF og SFU på å avlede kampen, blei det ofte begått spontantistiske og anarkistiske feil i elevkampen. Reaksjonære organisasjoner som NGS, Unge Høyre, AUF og SFU forsøkte dessuten å lede kampen inn i »parlamentariske» baner og få elevene til å sette sin lit til at monopolkapitalen skulle ta til fornuften. De samme ideologiene og organisasjonene oppfordret elevene til å se skolen isolert fra samfunnet, »bekjempe lærerveldet» o. l.

forts. s. 31

Den gamle skolen sa at den ville skape mennesker med allsidig dannelse, at den ga opplæring i vitenskapene i det hele tatt. Vi veit at dette var tvers igjen-løgnaktig, for hele samfunnet var bygd på og støttet seg til delingen av menneskene i klasser, i utbyttere og utbyttede. Hele den gamle skolen, som var fullstendig gjennomsyret av klasseånd, ga naturligvis bare kunnskaper til borgerskapets barn. Hvert ord var forfalsket i borgerskapets interesse.

I disse skolene ble den unge generasjon av arbeidere og bønder ikke så mye oppdratt som dressert i borgerskapets interesse. De ble oppdratt slik at de kunne bli brukbare tjenere for borgerskapet, i stand til å skaffe det profitt uten å forstyrre dets ro og lediggang. Det er grunnen til at vi samtidig som vi forkaster den gamle skolen, har satt oss som oppgave å ta fra den bare det vi trenger til en riktig kommunistisk oppdragelse.

Lenin

NEI TIL DET NYE KARAKTERSYSTEMET!

I dag er det ingen tvil om hvordan det to år gamle nye karaktersystemet i gymnaset har falt ut. Som kjent går systemet ut på tallkarakterer fra 0 til 6 i stedet for det gamle «Ikke», «Måtelig» osv. Alle en snakker med, forteller en at det nye systemet er elevfiendtlig. Det har ført med seg et beinhardt klima i gymnaset – økt konkurransementalitet, mer arbeid (særlig i muntlige fag), og et konstant prøvepress som henger over elevene. Elevene og lærerne må bruke mesteparten av tida til terping og ukritisk råpugging for å oppnå rimelige resultater.

Tallkarakterene i gymnaset er faktisk bare første trinn i en omfattende omlegging av karaktergivinga i hele skoleverket. *Steen-komiteen* foreslår at 0-6 skalaen straks skal tas i bruk i hele det videregående skoleverket. I grunnskolen kommer en sikkert til å gå over til samme system etter at de videregående skolene har innført det.

0–6 skalaen har et trinn mer enn den gamle karakterskalaen i gymnaset, og to trinn mer enn den som nå blir brukt i barneskolen, ungdomsskolen og yrkesskolen. De beste karakterene, 6 og 5, kommer derfor til å henge avgjort høyere enn de gamle S og M, mens en på mellomtrinnet nå har to karakterer, 4 og 3, der en før hadde bare en (T eller G). De som før lå trygt på T, må nå kjempe for å unngå 3. De som før hadde M, vil for en dels vedkommende bli plassert ned på 4. Fingarderinga medfører altså økt konkurranse og dermed mer arbeid.

Monopolkapitalen drar fordel av fingraderinga på to måter. For det første fordi økt arbeidstempo betyr lågere utgifter til utdanning av arbeidskrafta. For det andre fordi det blir lettere å plukke ut de beste i den øvre delen av karakterskalaen. Det blir f. eks. lettere å plukke ut folk til lukkede studier. Dette har stor betydning for monopolkapitalens profittmuligheter i dag. For en generasjon siden var det annerledes. Da var det bare et fåtall som tok artium, og alle som klarte eksamen hadde klare utsikter til administrative stillinger. Da var det avgjørende om en hadde et visst minstemål av fastlagte kunnskaper, dvs. skillet mellom «stryk» og «bestått» var det avgjørende. I dag foreslår «reform»-komiteene dette skillet avskaffet.

Det viktigste ved en karakterskala er ikke hvor mange trinn den har, sjøl om dette har betydning som vi har sett. Det avgjørende er *hvordan karakterskalaen brukes*. I muntlig på gymnaset hadde en f. eks. egentlig fem karakterer, men de to beste blei avgjort mest brukt. Det hadde gått inflasjon i M i muntlig, mens stryk i muntlig var ekstremt sjelden. Nå skal det tillempes en «normalordning» av karakterene i muntlig såvel som i skriftlig. Det betyr at det fastsettes på forhånd en viss prosent-sats for hver av karakterene, slik at f. eks. 3 pst. skal få 6, 10 pst. 5, 20 pst. 4, 34 pst. 3, 20 pst. 2, 10 pst. 1 og 3 pst. 0 (eksemplet er fritt valgt).

Hva er hensikten med dette? Jo, hensikten er å gradere elevene *innbyrdes*. Karakterene er en «varedeklarasjon» på arbeidskrafta, så ikke monopolkapitalen ansetter «katta i sekken». Men karakterene skal ikke i første rekke si noe bestemt om hvilke kunnskaper eleven har, men om hvor han står i forhold til *elevkullet i det hele* (relativ karaktersetting). Dette motsvarer monopolkapitalens ønske. Den vil først og fremst vite hvor arbeidskrafta står i forhold til de andre som har søkt samme jobben.

Det nye karaktersystemet øker arbeidstempoet etter samme prinsipp som de nye lønssystemene i industrien: for å få en rimelig jobb med rimelig inntekt må du plassere deg foran dine kamerater når det gjelder å imøtekomme kapitalens krav. Du jobber hardt for å klare dette, med den følgen at en av dine

kamertaer ramler et hakk ned. Han må i sin tur øke arbeidstempoet for å komme opp igjen på f. eks. karakteren 4. Denne gulrot-på-stang-teknikken, som ikke gir elevene som helhet noe mer enn før, er der monopolkapitalen kaller *rettferdig karaktersetting*.

Men for at det skal bli «full rettferdighet» – dvs. for at alle skal stå likt overfor monopolkapitalen, slik at den kan treffe det beste valg – må karakterene kunne sammenliknes ikke bare innen en klasse, men fra en klasse til en annen, fra en skole til en annen, fra et kull til et annet. Det har utviklet seg et landsomfattende arbeidsmarked. Til en jobb kommer søkere fra Kirkenes til Kristiansand. Hvordan plukke ut den «beste» mann?

Til nå har en brukt *eksamen* som det viktigste virkemidlet å få ensartet karaktersetting over hele landet. Til examen artium, f. eks., er det felles sensur for hele landet, og det er et svært apparat i sving for å ensrette bedømmingen fra år til år, fra sensor til sensor. Men å avvikle examen artium koster 10 millioner kroner pr. år, og enda får en bare bedømt de skriftlige fagene. Monopolkapitalen vil ha mer å holde seg til når den skal bedømme arbeidskrafta for særskilt formål.

Skolebyråkratene legger nå voldsom vekt på å imøtekomme dette, ved å utarbeide en ny type sentralt konstruerte standpunktprøver, som holdes til faste tider samtidig over hele landet, i muntlige eller skriftlige fag. *Disse prøvene skal innføres i stor skala i alle skoleslag*, og de kommer til å bli tillagt like stor vekt som eksamen. Etter hvert som en får nok slike prøver, kan en avskaffe eksamen. Formålet er å gi monopolkapitalen et sikrere instrument til å velge og vrake i arbeidskrafta, gi skolebyråkratene sentralt full kontroll med undervisninga og karaktersettinga, ensrette skolen mer effektivt og spare penger i det lange løp. En sørger for at karakterene i landsmålestokk for-deler seg etter normalfordelingen, og avgjør så om den enkelte klassen er bedre eller dårligere enn landsgjennomsnittet ut fra resultatet på den sentrale prøva. Dette skal læreren holde seg til i den fortsatte karaktergivinga, slik at det ikke oppstår noen «inflasjon» som kan ødelegge monopolkapitalens graderingsinstrument. Hvis f. eks. klassen fikk 5 0'ere og 1'ere på den sentrale prøva, men disse fem seinere tok seg sammen, *får læreren ikke lov til å flytte dem opp på 2 uten å flytte noen andre ned*. Læreren skal også bestrebe seg på å gi samme karakterfordeling i et fag det ikke er sentrale prøver i, som den sentrale prøva viste. Ut fra tankegangen at den som er god i engelsk er god i kjemi, skal altså helst 5 stryke i kjemi hvis 5 strøk i engelsk på standpunktprøva!

Den mer fingarderte skalaen, tillempinga av normalfordelingsprinsippet og innføringa av sentrale prøver for å opprettholde normalfordeling og hindre inflasjon – dette er årsaken til at det nye karaktersystemet har økt arbeidspresset i gymnaset til et nivå hvor mange ikke klarer presset og må gi opp. F. eks. skal en viss prosent få stryk i muntlig, så det nytter ikke konsentrere seg om bare skriftlig lenger. Over alt har dette vakt misnøye og motstand, mens skolebyråkratene og rektor forsikrer at det nye er mer rettferdig, mer objektivt og ellers ikke betyr noen forskjell. Dette gjør de nettopp for å føre elevene bak lyset, Men når elevene får vite saken egentlige innhold, vil de ta opp kampen mot det nye karaktersystemet. Gjør de ikke det, har de prisgitt seg sjøl og sine kamerater fullstendig til monopolkapitalen. Monopolkapitalen kan da øke pensum, skjerpe den reaksjonære tendensen osv. – og elevene må finne seg i det,

fordi de har den fingraderte skalaen i alle fag og de sentrale prøvene hengende over seg.

De sentrale standpunktprøvene er utarbeida av den lille klikken toppbyråkrater som i ett og alt følger monopolkapitalens vink. Prøvene legges opp for å måle det monopolkapitalen er interessert i. De har som regel en »objektiv» form, dvs. at svaret er fastlagt på forhånd, og har du ikke gitt det helt riktige

svaret, så har du gitt galt svar. Noe rom for argumentering eller kritikk av spørsmålsstillingen fins det sjølsagt ikke. Med disse prøvene er både lærer og elev fullstendig fratatt kontrollen over hva det skal undervises i, hvordan undervisninga skal legges opp, hva som skal regnes som riktig og hva som skal gis i karakter. Dette er ikke »objektivitet», det er monopolkapitalens fal-

forts. s. 31

NEI TIL 5-DAGERS UKA !

Vi har i en annen artikkel i dette nummeret klart påvist at skolen er et redskap for den herskende klassen, monopolkapitalistene. For at skolen skal tilfredsstillende de behov monopolkapitalen har, blir nå skolen underlagt en gjennomgripende rasjonalisering og strukturrasjonalisering. Et av de midler monopolkapitalen har valgt å bruke for å oppnå sine hensikter, er innføring av 5-dagers uka.

Over hele landet har det vært drevet forsøk med 5-dagers uka fra høsten 63. For ikke lenge siden ble det vedtatt i Oslo skolestyre at 5-dagers uka skal gjennomføres fra skoleåret 71/72 i alle Oslo-skolene.

Monopolkapitalens lakeier, skolebyråkratene, har mange »edle» motiver for innføring av lørdagsfri i skolen. I Norsk lærerlags komiteinnstilling om 5-dagers uka leser vi at bybefolkningens motiver for lørdagsfri i skolen er følgende:

*»Økende inntekter hos folk flest og en voksende og våk-
nende interesse for friluftsliv og naturopplevelse har ført til at
stadig flere grupper ønsker å ta ut en bedring av levestandarden
i form av to ukentlige fridager. To boliger (!) blir etterhvert
et ønskemål for mange: en leilighet i byen til hverdagsbruk
suppleres med en hytte i fjellet, skogen eller ved sjøen til ferie
og fritidssted. Det er blitt en vesentlig del av de fleste mennes-
kers tilværelse å søke ut i naturen.»*

5-dagers uka skal også i følge skolebyråkratene lette arbeidspresset både for elever og lærere.

Det er sjølsagt bare blåøyde personer som kan innbille seg at monopolkapitalen og dens tro tjenere i skolebyråkratiet noensinne gjennomfører en reform som er til elevers, læreres og foreldres beste. Alt det fantasifulle snakket skal bare tjene til å dekke over at monopolkapitalen nå ønsker å skjære ned sine utgifter til skolevesenet og rasjonalisere skolen.

I forsøk som er blitt drevet med 5-dagers uka er to alternativer blitt brukt. Det første alternativet er som følger: Skoleuka består av 35 timer med leksjoner a 40 minutter. Dette alternativet har i utstrakt grad benytta seg av dobbelttimer og en lang matpause midt på dagen. Alternativet medførte ikke at en stor del av lærerne ble overflødige. Det gjennomsnittlige antall lærere pr. klasse ble det samme som før.

Det er klart at måtte man nå engang velge mellom disse to onder, ville man velge det første, som utvilsomt har minst uheldige konsekvenser for lærere og elever. Men hva har skjedd? Jo, departementet har nedsatt forbud mot at det drives forsøk

Det andre alternativet består i å kutte ned timetallet med 1/6, dvs. fra 36 til 30 timer. Leksjonene blir like lange som før, dvs. 45 minutter. Dette forsøket innebærer at 1/6 av lærerne blir overflødige og at timetallet i en del undervisningsfag blir skåret ned.

med alternativ 1. Alle de skoler som hadde 5-dagers uke i følge det første alternativet måtte slutte med det. Årsaken er klar. Alternativ 1 oppfylte ikke monopolkapitalens hensikter i og med at det med dette forsøket ikke ble noen nedskjæring av antallet lærere, og altså ingen nedskjæring av utgiftene i vesentlig grad.

I dag drives det i hovedsak forsøk med alternativ 2, og det er slik 5-dagers uka vil bli innført over hele landet. Med alternativ 2 vil staten redusere sine utgifter til skoleverket med

store summer. Skyssutgiftene vil bli mindre når elevene går på skolen en dag mindre i uka. I 1968 var skyss- og innlosjeringsutgiftene i landsmålestokk ca. 65 mill. kroner. Det anslås at denne summen vil bli redusert med ca. 12 %, dvs. 7,5 mill. kroner. Den største innsparinga monopolkapitalen kalkulerer med er utgifter til lærerlønninger. Når 1/6 av lærerne blir overflødige, dvs. 2 540 lærere, vil det bety at staten sparer inn den nette sum av 105,7 mill. kroner i lønninger. Denne summen er beregnet ut fra den gjennomsnittlige timelønn for lærere pr. januar 1969.

Videre regner en med en besparing på ca. 3 % når det gjelder oppvarming. Renholdsutgiftene vil bli mindre, både når det gjelder rekvisita til vedlikehold og renhold og når det gjelder lønninger til renholdspersonalet. Vi veit at vaskehjelpene på endel Oslo-skoler har fått sin lønn redusert med 1/6 der hvor det drives forsøk.

Rasjonaliseringa av skoleverket virker på akkurat samme måten som rasjonaliseringa i industrien. Monopolkapitalen erkjenner at profitten er synkende. For å holde profitten på det samme nivået eller øke den, settes det i gang en rasjonalisering som ifølge deres egne ord skal gagne alle parter. Folk som er blitt berørt av rasjonalisering veit at dette er løgn. Rasjonalisering vil i realiteten bety nedskjæring av arbeidsstokken, effektivisering av arbeidsoperasjonene og dermed et større arbeidspress på de arbeidere som blir igjen på bedriftene.

Dette kommer også til å være tilfelle når det gjelder skolen. I og med at 1/6 av lærerne blir overflødige, kommer arbeidspresset på de lærerne som blir igjen til å bli mye større, noe som også i aller høyeste grad kommer til å få følger for elevene. Færre lærere må ta seg av de samme fellesfunksjoner som før, f. eks. inspeksjon o.l.

For å fylle kravet til full lærerpost må den enkelte lærer ta flere faggrupper eller flere klasser, hvilket medfører mer for- og etterarbeid enn før. Alt dette kommer til å få konsekvenser for undervisningskvaliteten. Når læreren blir hardt pressa får han ikke overskudd til å forberede timene tilstrekkelig, hvilket er svært uheldig både for lærer og elever. Den dårlige undervisningen vil bety at elevene i langt større grad enn nå må tillegne seg kunnskaper på egen hånd, dvs. et større arbeidspress. Pensumkrav og eksamensordning vil bli det samme som før, eller snarere ser en at kravene stadig øker.

Timeantallet i en del viktige fag vil bli redusert. Elevene må altså tilegne seg samme kunnskapsmengde som før, med færre undervisningstimer. Det betyr mer hjemmearbeid. Den økede arbeidsbyrden på lærere og elever vil bety at den ekstra fridagen bare blir en illusjon. Det vil hope seg opp så mye arbeid i løpet av uka at en blir nødt til å bruke lørdagen og søndagen til å få gjort unna alt arbeidet.

Det er også tvilsomt om foreldrene vil se på 5-dagers uka som en fordel. Byråkratene snakker om at tendensen går i retning av at alle skaffer seg to boliger, en til hverdags og en til hvile og rekreasjon. Arbeidsfolk veit at dette er løgn. Situasjonen er den at arbeidsfolk må slite stadig hardere og hardere for å få endene til å møtes. Dersom en har jobb i en bedrift som praktiserer lørdagsfri, må en som regel ta ekstra arbeid på denne »fridagen».

forts. neste side

Motstanden mot innføringa av 5-dagers uka vokser stadig både blant lærere og elever. Både Norsk lærerlag og Oslo lærerlag har gått imot innføring av 5-dagers uka, men på den måten monopolkapitalen og skolebyråkratene vil det. Det er blitt vedtatt resolusjoner på mange lærerråd rundt om i landet som klart går imot innføringa av en 5-dagers uke som vil medføre forverra arbeidsforhold for både lærere og elever.

De progressive lærere og elever rundt om i landet må i den tida som kommer konsentrere seg om å kjempe mot de rasjonaliseringsforsøk monopolkapitalen vil iverksette i den norske

skolen. Kampen mot 5-dagers uka slik den nå er tenkt innført må stå i brennpunktet. Ettersom 5-dagers uka i like stor grad kommer til å ramme elever som lærere, vil kampen mot denne medvirke til at solidariteten og enheten mellom lærere og elever vil utvikle seg og bli langt større enn den er i dag.

Denne kampen er den samme som arbeiderklassen fører mot rasjonalisering. Derfor må også lærernes og elevenes kamp bli et ledd i den samordna kampen mot monopolkapitalen. Ellers vil den bli ørkesløs og ikke føre til noen positive resultater.

TIL KAMP MOT 5-DAGERS UKA!

ENHET ELEVER—LÆRERE—ARBEIDSFOLK!

ELEVENE AVSLØRER NGS

Norges Gymnasiastsamband (NGS) har hatt sitt årlige landsmøte. Der måtte pampene forsvare mange av de elevfiendtlige tiltaka de hadde drevet med, og dette var en vanskelig oppgave. Alt arbeidet hadde vært drevet over hodet på elevmassen, og dette hadde sjølsagt ført til at de ikke hadde tatt opp noen *vesentlige* saker. De har jo ingen kontakt med elevene, og de kjenner ikke til saker som elevene føler på kroppen. Dette gjelder saker som *økt arbeidspress, det nye karaktersystemet og 5-dagersuka*.

Pampene har nøydt seg med å «representere» elevene i skolebyråkratiets komiteer. Vi veit at monopolkapitalens skolebyråkrati og det store flertall av elevene har *motstridende interesser*, og da skjønner vi lett at NGS-ledelsen er monopolkapitalens tjener. De har *aldri stilt seg* og vil heller *aldri stille seg* på elevenes side i kampen mot monopolkapitalens rasjonaliseringsframstøt.

NGS' landsmøte varte i tre dager og sendte ut en strøm av resolusjoner. Resolusjoner som bare er laget fordi pampene i organisasjonen trenger noe å vifte med foran departementet. På den måten kan de gi elevene inntrykk av å øve innflytelse på det som foregår hos skolebyråkratene. Men det har gjennom

praksis vist seg at den eneste måten elevene kan øve innflytelse på er ved aktiv kamp på den enkelte skole.

Som et eksempel på hva de hadde utrettet trakk NGS-pampene fram et alternativt reglement for elevrådet. Dette reglement hadde to sentralstyremedlemmer vært med på å lage. Det ser ut til at folka i ledelsen er så dumme at de tror at de har påvirket Kirke- og Undervisningsdepartementet til å komme med et nytt reglement. Sjølsagt har de ikke det, for årsaken til det nye reglementet er at skolebyråkratene har følt seg truet fordi elevene på mange skoler har gått til aktiv kamp for sine krav. Det nye reglementet baster og binder elevene like mye som det forrige, men likevel er det *elevene på den enkelte skole som har tvunget fram det nye reglementet, og det er bare ved aktiv kamp på den enkelte skole at elevene kan forsvare sine interesser*.

Et forslag om å oppløse NGS samlet hele 25 % av stemmene, og det viser at elevene på den enkelte skole forstår at NGS ikke er en organisasjon for dem. Det vil ganske sikkert være skoler som nå melder seg ut av NGS, og mange elever vil aktivt være med å bekjempe organisasjonen i tida som kommer, fordi flere og flere ser at NGS-ledelsen fører en politikk som går på tvers av elevenes interesser. Derfor innvarslet dette landsmøtet en ny æra i NGS' historie, den æra hvor de sakte, men sikkert, spadetak for spadetak, nedlegger seg sjøl.

ERFARINGER FRA KAMPEN MOT KARAKTERSYSTEMET I SVERIGE

På Skantulls gymnasium i Stockholm kjempet elevene i høst framgangsrikt mot karaktersystemet og de sentrale prøvene. Elevene skulle ha sentrale prøver i engelsk, men de mente at disse prøvene var «urettferdige», i og med at noen hadde tre timer engelsk i uken og andre fem. På eksamensdagen boikottet 85 % av elevene prøvene. Boikotten var fremdeles rettet mot de «urettferdige» prøvene, selv om mange av de elevene som deltok skjønnte at kampen måtte rette seg mot hele det relative karaktersystemet.

Men gjennom propaganda og agitasjon på massemøter skjønte også de andre elevene at de måtte utvide kampen, fra å gjelde de sentrale prøvene, til å gjelde hele karaktersystemet. Elevene forsto at de sentrale prøvene bare var en del av det systemet monopolkapitalen bruker til å gradere elevene, og at det var dette systemet som gjorde de «urettferdige» prøvene mulige.

Hele tiden møtte elevene hard motstand fra skolebyråkra-

tiet, og undertrykkinga av elevmassen ble merkbart hardere. Reaksjonære lærere sa at det var en «nazi-liknende» organisasjon som sto bak. Disse løgnene avslørte elevene, og de trosset skolebyråkratiets overgrep. Massekampen fortsatte, og elevene viste at de utgjorde en mektig kraft når de reiste seg til samlet kamp. Skolebyråkratiet greide ikke å bekjempe elevenes aksjon, og de elevene som hadde deltatt i aksjonen fikk en «anmerkning» i karakterboken om at de ikke kunne få skikkelige karakterer i engelsk fordi de hadde boikottet de sentrale prøvene.

Massekampen på Skantull viser at de norske og svenske elevene merker at monopolkapitalen setter inn sine hovedframstøt på samme områder i begge land. Også i Sverige forstår elevene at monopolkapitalen bruker karaktersystemet i sin vurdering av den kommende arbeidskraften, og de setter kamp mot karaktersystemet som sin hovedoppgave. Det Svenske Clarteforbundet vil sikkert og visst klare å skape en sterk marxist-leninistisk ledelse for kampen.

STUDENTENES ØKONOMI ANGRIPES

I siste nummer av avisa (Ungsosialisten nr. 4/5-69) pekte vi på at monopolkapitalen gjør tre slags vurderinger når den legger opp sin universitetspolitikk: *Kvalitet* (dvs. *hva* studentene lærer), *kvantitet* (dvs. *hvor mange* som blir utdannet) og *prisen* som monopolkapitalen må betale for dette. (Se artikkelen »Studentene må forsvare seg mot monopolkapitalens rasjonaliseringsframstøt» i forrige nr.).

Vi pekte videre på at årsaken til monopolkapitalens framstøt på universitetene i dag ligger i krisa i den norske økonomien. Monopolkapitalistene søker å «løse» denne krisa gjennom strukturrasjonalisering, og til denne strukturrasjonaliseringa trenger monopolkapitalen en kraftig øking i tallet ferdige studenter. Denne økinga må finne sted raskest mulig, og med minst mulig utgifter. Hovedmotsigelsen i Norge i dag preger altså hovedmotsigelsen på universitetene: I situasjonen i dag er monopolkapitalen i første rekke interessert i *kvantitet og pris* på ferdige studenter og er mindre opptatt av hva studentene lærer.

Hovedsida i monopolkapitalens politikk på universitetene blir derfor strukturrasjonalisering av utdanningsvesenet og rasjonalisering av de enkelte studiene. I valget mellom å redusere *produksjonstida* og å redusere *prisen* ved produksjon av akademisk arbeidskraft, velger monopolkapitalen stort sett å redusere *tida*. Dette har sammenheng med at studentenes økonomi allerede er såvidt dårlig at ytterligere forverring lett vil føre til at studenter begynner å jobbe — dvs. at studenttallet reduseres. Og det ønsker man jo ikke. I hovedsak blir derfor kampen mot rasjonaliseringa på universitetene den viktigste oppgaven i studentenes interessekamp.

Dette betyr ikke at kampen mot forverret økonomi er uten betydning. Monopolkapitalen presser også på for å redusere studentenes levestandard — liksom den gjør det overfor resten av folket. Dette har ført til at lånene til studentene i de siste åra ikke har holdt følge med prisstigninga. (Produksjonstilveksten har det slett ikke vært snakk om at studentene skulle få en del av.) Og i samband med innføringa av momsen er det statens plan at denne forverringa skal gjøre nok et hopp. Dvs. meningen er at studentene skal betale skatt på lånene (moms) uten at de nyter godt av *noen form* for skattemessig kompensasjon.

Faglig Studentfront i Oslo har påpekt at denne utviklinga

fører til en drastisk reduksjon i studentenes levestandard dersom den får fortsette uhindret. Fronten hevder at studentenes »... øyeblikkelige minimumskrav må være:

- 1) Gjennomsnittslånene skal holde tritt med prisøkningen og produksjonsøkningen.
- 2) Skattlegginga av lånene vi får p. g. a. momsen må kompenseres gjennom stipend.»

Faglig Studentfront har utfra dette utarbeidet kalkyler over levestandardsutviklinga hos studentene — kalkyler som munner ut i konkrete krav (se nedenfor).

På grunnlag av disse kalkylene og krava, og med parolene »TIL KAMP MOT FORVERRA LEVEVILKÅR!», »FULL KOMPENSASJON FOR MOMS OG VANLIG PRISSTIGNING!» og »SAMLTA FRONT MOT MONOPOLKAPITALENS ANGREP» begynte studentfronten en aksjon mot forverrings-tiltaka.

Aksjonen begynte med agitasjon på universitetet, gjennom frontens avis »INTERESSEKAMP», veggaviser osv. Dessuten innkalte man til møte med representanter for staten, Lånekassa osv. Pampene og byråkratene viste seg ikke videre interesserte. Verken Lånekassa eller Kirke- og undervisningsdepartementet var villig til å møte med representanter. Bare Per Karstensen (h) fra Kirke- og undervisningskomiteen i Stortinget ville møte fram. Han innrømte at studentenes levestandard ble svekket og skyndte seg raskt av gårde.

Men sjøl om pampene ikke ville møte, stilte studentene mannsterkt opp. Ca. 700 møtte fram til møtet og ga parolene kraftig oppslutning.

Og Faglig Studentfront ga seg ikke. Om pampene ikke ville komme til studentene, måtte studentene gå til pampene. Derfor tillyste FSF i Oslo demonstrasjon ved Regjeringsbygget i Oslo den 4. februar. Ca. 1000 studenter deltok.

Resultatene av denne aksjonen er det ennå for tidlig å si noe om. Men vi er visse på at interessekjemperne blant studentene i Oslo ikke vil slå seg til tåls med noen forverring av sine kår, og vil fortsette kampen inntil staten og monopolkapitalens forverringsframstøt mot studentenes levestandard er slått endelig tilbake.

KRAVA FRA FAGLIG STUDENTFRONT

Ut fra dette har vi foretatt 2 beregninger: en beregning over pris og produksjonsutvikling siden 1964 (uten å ta hensyn til momsen) sett i relasjon til gjennomsnittslånenes utvikling siden 1964, og en beregning over hvor stor økt skattlegging momsinnføringa betyr for studentene ut fra studentenes totalutgifter hvert år.

BEREGNINGER OMKRING LÅNA:

Produksjonsindeks i 1964 satt lik 100, prod.indeks i 1970 er da 131,6. Prisindeks i 1964 satt lik 100, indeksen i 1970 er da 124,7. Folketallet i 1964 satt lik 100, folketallet blir da 107,3 i 1970.

Nettoøkning i produksjonen fram til 1970 i faste priser	31,6 %
Nettoøkningen pr. innbygger: (31,6×100):107,3	22,6 %
Nettoøkningen pr. innbygger i prosent av 1970-kroner: (se prisindeks) (22,6 % × 124,7):100	28,2 %
Økning i priser fram til 1970:	24,7 %
Økning i netto nasjonalprodukt pr. innbygger fram til 1970 i prosent av 1970-kroner:	28,2 %

Prisøkning og produksjonsøkning i prosent av 1970-kroner	52,9 %
Gjennomsnittslån i 1964	4133 kr.
Gjennomsnittslånene slik de må være for å holde tritt med pris og produksjonsøkning: (4133×152,9):100	6320 kr.
Antatt gjennomsnittslån i 1970	5000 kr.
Resterende krav til Lånekasse	1320 kr.
Krav om økt lån pr. mnd.: kr. 1320:9	150 kr.

BEREGNINGER OVER MOMS-STIPEND:

Levekostnader pr. år — ut fra forbruksundersøkelse for stud.	10 600 kr.
Levekostnadene i 1970 (prisøkningen)	12 190 kr.
Momsøkning på 8 % betyr en skatt på:	975 kr.
Skatt på grunn av momsen pr. mnd.:	110 kr.
Krav om stipend på grunn av momsen blir da på	110 kr.

PLATTFORM FOR SUF(m-l)s UNIVERSITETSPOLITIKK

Flertallet av norske studenter rekrutteres fra borgerlig eller småborgerlig befolkningslag. Ettersom store deler av småborgerskapet i dag er i ferd med å proletariseres samtidig med at monopolkapitalens behov for akademisk arbeidskraft øker, rekrutteres stadig flere studenter fra arbeiderklassen. Når studentene er ferdig med sin utdanning, vil de fleste av dem bli lønnsarbeidere. Derfor har det store flertall av norske studenter felles interesser med arbeiderklassen. Hovedmotsigelsen ved norske universiteter går derfor allment mellom flertallet av studentene og monopolkapitalen. Monopolkapitalen preger utviklinga av dette forholdet — den utgjør hovedsida i motsigelsen.

I samband med krisa i kapitalismen setter monopolkapitalen i dag i verk voldsomme angrep for å strukturrasjonalisere universitetene med henblikk på en tredobling av antallet ferdige studenter. Strukturrasjonaliseringa er formelt retta mot universitetenes struktur — mot organiseringa av studiene. Reelt rammer angrepet studenter og lærere. Studentene får hardere arbeidspress og utsettes for strengere økonomisk og faglig kontroll. For lærerne betyr studieeffektiviseringa større administrasjonsbyrder, økt undervisningsplikt og mindre tid til forskning.

På bakgrunn av denne alvorlige truselen mot studentenes leve- og arbeidsvilkår er det (i Oslo og Bergen) blitt dannet enhetsfronter til forsvar for studentenes interesser (Faglig Studentfront). Disse forsvarsfrontene må fortsatt være anti-kapitalistiske fordi det er umulig å bekjempe rasjonaliseringa uten å forstå årsakene til den. Frontene må derfor ikke forfalle til perspektivløs brødpolitikk. Forsøk på å gjøre frontene »sosialistiske» må også avvises. Det splitter opp studentene til en kamp mellom sosialister og ikke-sosialister.

De norske studentenes kamp blir på bakgrunn av monopolkapitalens angrep i dag en utpreget forsvarskamp. Siden monopolkapitalens angrep (i hovedsak gjennom Ottosen-komiteen) primært retter seg mot universitetenes nåværende struktur, må forsvarskampen i første rekke ta sikte på å forsvare denne strukturen. Ulike former for »fag- og ideologikritikk» eller »alternativ-debatt» må derfor i den nåværende situasjon avvises som *hovedlinje* i interessekampen.

SUF(m-l) støtter enhetsfrontenes arbeid fullt ut, arbeider i dem for å ivareta studentenes interesser og søker å vinne studentene for en riktig linje i interessekampen. Dette betyr ikke at SUF(m-l) på universitetene bare arbeider innenfor frontenes politiske ramme. En viktig oppgave for marxist-leninistene er å sette det anti-kapitalistiske arbeidet i sammenheng med arbeiderklassens kamp for sosialismen.

Hovedmotsigelsene på universitetene er en direkte avspeiling av hovedmotsigelsen i samfunnet — mellom proletariatet og borgerskapet. Derfor kan den ikke løses isolert. Studentene må underordne seg arbeiderklassen i dens kamp mot monopolkapitalen og for sosialismen. Men arbeiderklassen kan ikke vinne denne uten å være ledet av et ekte revolusjonært kommunistisk parti som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Såleis er bygginga av det revolusjonære kommunistiske partiet også en forutsetning for at studentenes sak skal kunne vinne endelig seier.

SLÅ TILBAKE MONOPOLKAPITALENS RASJONALISERINGSFRAMSTØT PÅ UNIVERSITETENE!

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS MARXIST-LENINISTISKE PARTI!

DELTA IKKE I BORGERSTATENS "KOMITÉER"

Organisert interessekamp har nå vært ført et og et halvt år på Universitetet i Oslo under ledelse av Faglig Studentfront. Iløpet av denne tida er det høstet ei rekke verdifulle erfaringer. På den ene sida har vi sett at framstøt mot monopolkapitalen, f. eks. i form av forslag til eller krav om endrede studieopplegg eller pensumplaner, har svekket fronten mot forverring av leveforholda. På den andre sida har vi oppnådd seier i kampen når kreftene har vært konsentrert om å slå tilbake monopolkapitalens ulike framstøt.

Ei marxist-leninistisk analyse av erfaringene fra kampen har lært oss at studentenes strategiske situasjon er utpreget defensiv. I hovedmotsigelsen som rår på universitetet, motsigelsen mellom flertallet av studentene og lærerne på den ene sida og monopolkapitalen og dens håndlangere på den andre, utgjør monopolkapitalen hovedsida. Siden det dominerende elementet i monopolkapitalens politikk på universitetet er strukturrasjonalisering, må studentene konsentrere kampen om å slå tilbake slike rasjonaliseringsframstøt. Hovedoppgava for interessekampen er å verne om leveforholda våre. Først når arbeiderklassen inntar en klart offensiv posisjon i kampen mot klassefienden, vil også studentenes strategiske situasjon være endret.

Også hovedfienden skjønner at vi er sterke når vi står sveisa sammen i en front danna på defensive paroler. Derfor forsøker monopolkapitalen å avlede oppmerksomheten fra interessekampen ved å trekke oss inn i forskjellige komiteer. Her skal

interessekampen erstattes av en ufarlig verbal kamp om utforminga av det framtidige samfunn.

I forbindelse med planlegginga av klassestatens universitet i Tromsø er det opprettet et mylder av slike komiteer. Her sitter studenter, lærere, statsbyråkrater og kapitalister og småkrangler om hvordan universitetet skal se ut. En del progressive studenter tok til med dette arbeidet for å forsøke (1) å lage et godt universitet for den nord-norske befolkninga og (2) å lage et godt universitet for studentene. På bakgrunn av de erfaringer vi har høstet i interessekampen, ser vi klart at dette komiteearbeidet er fullstendig feilaktig. Det er i realiteten en ekstremt offensiv politikk uten massebasis. Den nord-norske befolkninga må sjøl verne om sine interesser sammen med arbeiderklassen forøvrig. Og vi kan ikke skape et godt universitet for de framtidige studentene ved å »lure» monopolkapitalistene.

Vi som har innsett det feilaktige i å delta i monopolkapitalens komiteer hvor spørsmål utredes over hodet på massene, oppfatter dette som en uhyre viktig lærdom og tar konsekvensen av denne lærdommen. Vi forlater den gale linja — ikke fordi våre forslag ikke ble tatt nok hensyn til, men — fordi den står i strid med den allmenne strategien for studentenes interessekamp. Det er viktig at også annen progressiv ungdom tar lærdom av våre erfaringer. Det er klassekampen som driver historia framover. Bare massenes organiserte kampkraft kan slå monopolkapitalens framstøt tilbake.

FAGLIG STUDENTFRONT - EN ANTI-KAPITALISTISK ENHETSFRONT

FSF blei danna høsten 68 p. g. a. den stadige forverringa av studentenes kår. På denne tida var det ingen organisasjon som ivaretok studentenes interesser. Sos. stud. var en »tverrpolitisk sosialistisk» prateklubb og Studenttinget har alltid vært et redskap for klassestaten gjennom departementet.

Forutsetningene for en enhetsfront er at

- a) folks livsinteresser er truet, og
- b) at dette er klart synlig.

Dette stiller krav til skikkelig propaganda og agitasjon.

På grunn av den fullstendige mangelen på skikkelig propaganda og agitasjon før opprettinga, blir formålet med fronten uklart for mange som gikk inn i den.

Hva resulterte denne uklarheten i?

Jo, fagkritikken fikk for brei plass, og kritikken av Ottosen-komiteen blei i for stor grad ført på reint faglige premisser. En av grunnene til dette var også mangelen på en analyse av de konkrete Ottosen-framstøta. Basisgruppene la stor vekt på diskusjon av ideelle studieopplegg. Dette var en klart offensiv linje som isolerte dem fra massene. Noen basisgrupper døde helt bort.

I løpet av 1969 – med skjerpa angrep – blei det klart for stadig flere hva det vil si at FSF er en anti-kapitalistisk front, en front som kjemper mot forverra kår for studentene, og viser hvordan denne henger sammen med utviklinga av kapitalismen. Derfor må ikke fronten føre en isolasjonistisk politikk, men sette sin kamp i sammenheng med arbeidsfolks kamp mot forverra kår ettersom krisa i kapitalismen skjerpes.

Hovedmotsigelsen på universitetet går mellom flertallet av studentene og monopolkapitalen, ikke mellom sosialister og andre. Derfor er fronten danna på saker, ikke ideologi. FSF tar aldri opp sosialistiske alternativer. Fronten er anti-kapitalistisk, ikke sosialistisk.

Sjølsgagt må marxist-leninistene være aktive i fronten og kjempe for en riktig politisk linje. Marxist-leninistene står i fronten på et anti-kapitalistisk grunnlag, men det betyr ikke at de må miste sin politiske identitet i fronten.

STUDIENES BETYDNING

FSF's oppgave er å mobilisere studentene til forsvar for sine interesser på konkrete saker. To betingelser for å gjennomføre denne oppgava skikkelig, er at

- a) fronten sjøl er konsolidert, og
- b) at den er i stand til å trekke opp en riktig politisk linje.

På et tidlig tidspunkt blei det derfor klart at det er viktig å studere kampen. Først blei det satt i gang studier i Ottosen-komiteens innstillinger. Men disse studiene var ikke anti-kapitalistiske, men tekniske. Alle var enige om at innstillingene var ille.

Sjølsgagt var det bra å komme i gang med studier, og kjennskapet til innstillingene økte. Men viktigere er det å lære å kjenne hovedfienden som Ottosen-komiteen er et redskap for:

monopolkapitalen og dens statsapparat. Enigheten innen fronten må derfor oppnås på et anti-kapitalistisk grunnlag, ikke et teknisk.

Derfor er frontens studier denne våren:

1. FSF's historie
2. Enhetsfronten
3. Hvordan Ottosen-angrep hittil har kommet, at Ottosen-angrep er strukturrasjonalisering, hvordan kjenne igjen nye former for angrep når de kommer.
4. Den økonomiske bakgrunn for Ottosen-komiteen.
5. Sammenhengen mellom Ottosen-komiteen og andre angrep fra monopolkapitalen, som MOMS, tidsstudier og rasjonalisering. Hvorfor det er viktig med felles kamp med andre som også rammes av krisa i kapitalismen.

OPPGAVENE DETTE SEMESTER

Det er to angrep fra monopolkapitalen og dens statsapparat som skiller seg klart ut som hovedangrepene dette semester: lånekassa (MOMS) og nye former for Ottosen-angrep.

Før jul kjempet fronten enhetlig med arbeidsfolk og andre rammede grupper MOT ALL MOMS. Etter at moms blei innført måtte denne kampen legges om. Studentene må vende seg til staten og kreve kompensasjon for de økte byrder monopolkapitalen vil legge på oss. D. v. s. å mobilisere en brei front mot lånekassa med konkrete krav om økte lån og stipend: økte stipend som kompensasjon for MOMS (lån ville bare utsette forverringa til tilbakebetalinga) og økte lån som kompensasjon for prisstigninga. De absolutte minimumskrav har fronten satt til 150 kr. i økt lån og 110 kr. i stipend pr. måned.

Da studentene i høst slo tilbake Ottosen-angrepene (vekttall på HF) betydde dette sjølsgagt ikke noen kapitulasjon fra monopolkapitalens side. Tvert imot veit vi at ettersom krisa skjerpes vil angrepa bli hardere. Dessuten vil de ofte komme i nye forkledninger.

En ny form for desentraliserte Ottosen-framstøt er oppnevninga av komiteer på institutter og fakulteter som skal planere området for nye angrep. Dette er klarest på det samfunnsvitenskapelige fakultet, hvor instituttene skal greie ut om hvordan de ideelt sett ville hatt det, utregnet i antall timer pr. student og lærer.

Staten forsøker å gi inntrykk av at det den mangler nå er kunnskap om instituttene. Men de tidsstudiene som blir satt igang fører sjølsgagt til rasjonalisering og vektball. Sukkerbiten er som før, større bevilgninger, og betingelsen større effektivisering. Ottosen-komiteen er helt eksplisitt på dette punktet (se inst. 2, s. 25). Sjølsgagt vil flertallet av studenter og lærere gjennomskue at dette bare er en ny »lur» form for angrep.

**STUDENTER MÅ GÅ TIL KAMP MOT FORVERR-
KÅR!**

SJUKEPLEIEELEVENE UTBYTTES I SKOLETIDA

I den siste tida har vi kunnet finne innlegg av og intervju med sjukepleie-elever i diverse aviser, der de har retta krasse angrep på forholda ved sjukepleieskolen. Skolemyndighetene og Norsk Sykepleieforbund har sett med uro på disse »opprørstendensene», og de har på hver sin måte forsøkt å forberede represalier mot de som har stilt seg i spissen for å rette søke-lyset mot de mer eller mindre jævlige forholdene sjukepleie-elevne lever under. Men kjensgjerningene lar seg ikke bortforklare, og misnøyen blant elevene sprer seg. Det er bare et tidsspørsmål hvor lenge elevmassen vil finne seg i tingenes tilstand.

Vanlig sjukepleie-utdannelse tar tre år. I dette inngår både teoretisk opplæring og praksis i sjukehus. Den praksis det her er snakk om, skal i følge retningslinjene for sjukepleieskolene være »undervisning» og ikke arbeidshjelp. Men p. g. a. underbemanning ved sjukehusene, går man ikke som annet enn vanlig arbeidshjelp. Elevene er ofte alene om arbeidet på avdelingene. Dette er hard påkjenning da arbeidet både er hardt og uvant, og fører ofte med seg både psykisk og fysisk press. Ved siden av det praktiske arbeidet, skal elevene følge den teoretiske undervisning, gjøre hjemmearbeid og eksamenslesning som pågår kontinuerlig, idet undervisningen er kurspreget med mange små eksamener. Videre er arbeidstiden svært varierende. Praksis, undervisning og lekselesning er på de forskjelligste tider av døgnet, både søn- og helligdager. Alt dette skaper stress og motløshet, og en ting som beviser dette, er at et stort antall elever bruker uhyggelige mengder beroligende midler for å unngå sammenbrudd. Andre tar permisjon eller slutter helt.

Det groveste er likevel at det arbeidet de gjør på avdelingene er reint gratisarbeid. Riktignok bor de gratis i skolens internater, de får 5 kroner pr. dag i kostpenger (middag får de fritt, mens all annen mat må de kjøpe selv, hvilket nå etter momsen kommer opp i minst 10 kroner pr. dag). Videre får de kroner

2,50 pr. dag i utdanningsgebyr som skal gå til skolebøker (til over 1000 kroner) og lommepenger. Statens lånekasse for studerende ungdom gir lån til elevene, men ikke mer enn maksimum 2300 pr. år. Av disse tallene ser vi at de som *skoleelever* har det trangt økonomisk, samtidig som de for det *obligatoriske arbeidet* de gjør, ikke får en rød øre. De økonomiske kårer for de fleste elevene er prekære, og for å bøte på det er de nødt til å ta ekstravakter som de kan tjene noen kroner på. Det er begrenset hvor mange ekstravakter en kan ta, både etter reglementet og etter ens egen kapasitet. I tillegg til dette kommer at en må levere selvangivelse og betale skatt for pengene. Det harde arbeidet og den økonomiske situasjonen knekker flere og flere av elevene.

Det er staten og de enkelte kommuner som »sparer» penger på å benytte seg av elevene når de tvinges til å gå som gratis arbeidskraft. Dette er ikke noe annet enn økonomisk utbytting av skoleelever!

Når det gjelder selve undervisningen og pensumet, støtter det selvsagt opp om denne tilstanden. Sentralt i undervisningen er et såkalt vurderingsskjema, som fylles ut av oversøster ved den avdeling eleven er. Dette skjemaet skal vurdere elevens »høflighet», »disiplin» osv. Å komme med sine egne meninger om det ene eller det andre, medfører nedsatt poengsum og kanskje stryk. På denne måten har skoleledelsen et godt grep om elevene, og kan p. g. a. at elevene vil ha eksamen, kvele den berettigede misnøyen elevene har overfor skoleforholda.

Elevenes mulighet til innflytelse ad elevdemokratiske kanaler er lik null. Elevrådet har til oppgave å effektivere skoleledelsens pålegg overfor elevene, og dersom enkelte forsøker å reise elevenes krav gjennom elevrådet, hender det ikke så sjelden at rektor inviterer elevrådet hjem til seg for »å prate om tingene».

forts. s. 30

SETT IGANG STUDIER I MARXISMEN- LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING DER DET ER MULIG!

Stadig flere røde ungdommer har den siste tida vraka sosialdemokratenes og opportunistenes borgerfreds-ideologi og vendt seg til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Dette henger nøye sammen med at den organisasjonen (NGS) som egentlig skulle ivareta elevenes interesser, helt klart har avslørt seg som et konsekvent redskap for monopolkapitalen etter hvert som dens overgrep mot elevene er blitt hardere og hardere. Som støttespillere har NGS sjølsagt Unge Høyre, Unge Venstre, AUF og SFU.

Elevene har forstått at det er bare marxist-leninistene som konsekvent deltar i og støtter deres rettferdige kamp mot monopolkapitalen.

Sosialistisk Opplysningsråd har nå utarbeidet et nytt og utmerka studieopplegg i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs

tenkning. Dette bygger på erfaringer fra studier som er drevet av marxist-leninistene tidligere, i SUF(m-l), de sosialistiske arbeids- og studiegruppene og i grupper rundt omkring på skoler og arbeidsplasser. Erfaringsgrunnlaget for det er såleis bredt.

Dersom du er interessert i å gjennomgå denne sirkelen, kan du vende deg til SUF(m-l)-laget på hjemstedet ditt. Eller du kan bestille studiematerialet gjennom SOR, Observatoriegt. 12, Oslo 2.

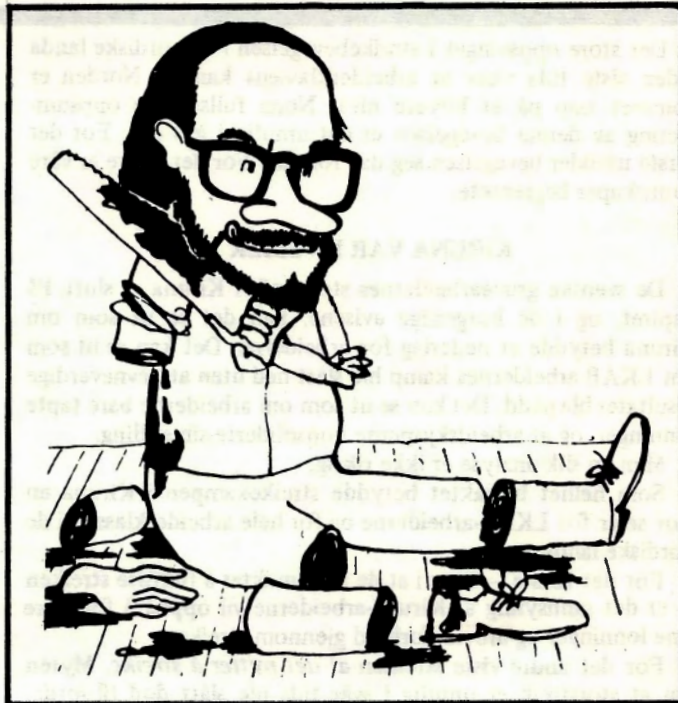
At du deltar i ei slik studiegruppe betyr ikke at du må binde deg til SUF(m-l). Når mange likevel har gått inn i SUF(m-l) etter endte studier, skyldes dette at de under studiene er kommet til at de bør ta del i arbeidet for å bygge det marxist-leninistiske kommunistpartiet som trengs for at kampen skal kunne føres til seier!

REVISJONISTENE - IMPERIALISMENS STØTTESPILLERE

Resultatet av valget i fjor høst og utviklingen etter, viste et sviende nederlag for NKP-ledelsen og SF. Dette førte til at NKP og SF må konkurrere med marxist-leninistene på grunnplanet. Marxist-leninistenes analyse etter valget gikk ut på at revisjonistene og reformistene ville slutte seg tettere sammen i en anti-m-l-front for å stå samla i sin ville hets mot marxist-leninistene, som stadig går framover. Denne analysen har i praksis vist seg å være riktig. Tida etter valget har vist at denne anti-m-l-fronten ikke skyr noen midler i sine forsøk på å isolere marxist-leninistene. Ved hjelp av løgner og bakvaskelser gjør de til og med forsøk på å ødelegge *de anti-imperialistiske frontene*.

Disse forsøkene kom for første gang til uttrykk på generalforsamlinga i Studentersamfundet i Oslo, like etter valget, der de rettet ville angrep mot Solidaritetskomiteen for Vietnam. Ved å slynge fram en rekke løgner fra talerstolen, håpet de å kunne splitte FNL-aktivistene og dømme den forestående Vietnam-uka til nederlag. Splittelsesmakerne fikk ikke sine ønsker oppfylt, men har likevel ikke gitt seg. Selv etter at deres løgner på en konkret måte ble *tilbakevist*, gjentar SFU-ledelsen i sitt interne medlemsblad nøyaktig de samme løgnene mot Solkom! Og hva sa Tor Olsen, ledende pamp i KU, fra talerstolen i Studentersamfundet den 24. januar? At FNL i en pressemelding, «hadde tatt avstand fra Solkom!» Dette er ikke annet enn ondsinnet løgn fra ende til annen. Bakgrunnen for Tor Olsens angrep var et intervju med en representant for byråkrat-organisasjonen «Svenska Vietnamkomiteen». Representanten uttalte at FNL ikke støtter aksjoner eller demonstrasjoner som retter seg mot Sovjet eller den svenske regjeringa. Dette er helt naturlig, da FNL har diplomatiske hensyn å ta. Derimot kan FNL ikke ta stilling til og vrake eller godkjenne organisasjoner som støtter FNL. FNL støtter alle som støtter dem, både Svenska Vietnamkomiteen, «Vietnambevegelsen» og Solkom!

Anti-m-l-fronten forsøker ikke bare ved hjelp av muntlig og skriftlig hets å splitte det anti-imperialistiske arbeidet, de forsøker også å gjøre dette på *organisatorisk* vis. For et par år sia, oppretta de samme kreftene som nå står bak anti-m-l-fronten, «Vietnambevegelsen i Norge». «VB» har selvfølgelig lidd et knusende nederlag. Alle ærlige anti-imperialister har vendt den ryggen, og isolert den. Den anti-marxist-leninistiske fronten, trengt opp i et hjørne, fortsetter likevel sine splittelsesbestrebelse. Ut av asken etter «VB» graver de nå fram en ny organisasjon, «Vietnam 70». På stiftelsesmøtet til «Vietnam 70» i desember i fjor, talte Tage Erlander, Tor Aspengren og Torbjørn Berntsen(!). De tre talerne gjorde sitt beste for å unnskyldte og bortforklare at USA-imperialismen i det hele tatt hadde noe med Vietnamkrigen å gjøre, de hyllet Marshall-«hjelpa», og håpet at ingen trodde at FNL kom til å vinne militær seier over USA! I til-

Grenseoppgangen fortsetter.

legg skal de starte en *humanitær* pengeinnsamling (ikke betingelsesløs hjelp). Deres håp er å suge opp den anti-imperialistiske kampen, som retter seg mot USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme, inn i ufarlige baner.

Dette vil ikke lykkes dem. Partier med ledere som har som mål å få seg en plass i sola på Stortinget, har sin største svakhet i massearbeidet fordi de ikke ønsker å mobilisere massene til kamp mot undertrykkere og utbyttere, men tvert imot forsøker å villedde kampen fordi de sjøl drømmer om å skaffe seg «rikdom og posisjon». Det er i massearbeidet marxist-leninistene har sin store styrke fordi vi er i stand til å følge masselinja. Kampen mot anti-m-l-fronten og alle dens sabotasjeforsøk, består på kortere sikt nettopp i å følge masselinja. Vi må mobilisere massene og de progressive delene av partienes medlemmer til kamp mot sabotørene. På lengre sikt må vi rette støtet mot revisjonismen, for den er anti-m-l-frontens ideologiske rettesnor. Særlig viktig er det å avsløre Sovjets sosialimperialisme. For når revisjonismens borgerlige klassekarakter blir klar for arbeidsfolk og alle progressive krefter, vil anti-m-l-fronten få sitt dødsstøt.

**BESTILL M-L-MATERIELL
FRA KLASSEKAMPENS DIS-
TRIBUSJON, BOKS 6159,
ETTERSTAD, OSLO 6.**

NATO UT AV NORGE - NORGE FOR FOLKET

FRITT NORGE

ORGAN FOR KAMPANJEN NORGE UT AV NATO

NR. 1 - 1979 PRIS KR. 1,-

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT AV NATO. Avisa kommer ut med 5-6 nr. pr. år. Støtteabonnement koster kr. 15,- pr. år. Pengene innbetales til postgirokonto 20 80 05. Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1. Send bidrag, kritikk og gode forslag til redaksjonen.

OPPSVINGET I STREIKE- BEVEGELSEN I NORDEN

Det store oppsvinget i streikebevegelsen i de nordiske landa i den siste tida viser at arbeiderklassens kamp i Norden er kommet opp på et høyere nivå. Noen fullstendig oppsummering av denne bevegelsen er det umulig å gi i dag. For det første utvikler bevegelsen seg dag for dag. For det andre er våre kunnskaper begrensede.

KIRUNA VAR EN SEIER

De svenske gruvearbeidernes storstreik i Kiruna er slutt. På papiret, og i de borgerlige avisene, kan det se ut som om Kiruna betydde et nederlag for arbeiderne. Det kan se ut som om LKAB-arbeidernes kamp ble slått ned uten at nevneverdige resultater ble nådd. Det kan se ut som om arbeiderne bare tapte lønninger, og at arbeidskjøperne konsoliderte sin stilling.

Men en slik analyse er ikke riktig.

Som helhet betraktet betydde streikekampen i Kiruna en stor seier for LKAB-arbeiderne og for hele arbeiderklassen i de nordiske landa.

For det første – trass i at de ikke maktet å fullføre streiken – er det sannsynlig at Kiruna-arbeiderne vil oppnå å forbedre sine lønninger og arbeidsforhold gjennom streiken.

For det andre viste streiken at *det nytter å streike*. Myten om at storstreik er umulig i «vår tid» ble slått død til jorda. Streikevåpenets makt ble demonstrert klart og tydelig for både arbeidere og arbeidskjøpere. Og dette er viktig. Streikevåpenet er arbeiderklassens grunnleggende våpen i den økonomiske kampen – det våpenet alle andre virkemidler bygger på. Uten tro på dette våpenet er ikke arbeiderklassen seg sin styrke bevisst. Hvis de tror arbeiderne ikke *kan* streike, vil arbeidskjøperne drive sin utbytting enda mer hensynsløst enn ellers.

Streiken i Kiruna var en kraftig bekreftelse på skjerpinga av klassekampen i de nordiske landa. Denne skjerpinga skjer på grunnlag av den økende krisa i kapitalismen i Norden – og i hele den vestlige verden. Men Kiruna-streiken var ikke bare et *utslag* av en skjerpet klassekamp. Streiken betydde også at kampen hevet seg opp på et nytt og høyere nivå. Kiruna-arbeiderne ble fortroppen i – og inspirerte – en ny mektig streikebevegelse i Norden. I løpet av kort tid reiste titusener av svenske og danske arbeidere seg i streikekamper av et omfang som ikke har forekommet i Norden på mange ti-år.

Denne streikebølgen bekrefter at den skjerpete krisa som i de siste åra har ført til skjerpete streikekamper og revolusjonære klassekamper i de vest-europeiske landa nå for alvor er kommet til Norden. Den vest-europeiske arbeiderklassen – især arbeiderne i Italia, Frankrike og Belgia – har i sine kamper vist at det imperialistiske verdenssystemet er inne i ei grunnleggende krise som gir opphav til forsterket klassekamp. Dette gjelder også for Norden. Sjøl om en altså kan si at streiken i Kiruna på mange måter var gnisten som tente en præriebrann, vokser likevel streikebølgen i Norden fram med lovmessighet – og ikke tilfeldig.

ERFARINGENE FRA STREIKEBØLGEN

Gjennom de forsterkede streikekampene i den siste tida – især i Sverige og Danmark – har den nordiske arbeiderklassen vunnet en rekke erfaringer.

For det første er myten om «velferdssamfunnet» blitt slått ettertrykkelig i stykker og biter. «Velferdsstaten» viste seg å

være som de gamle norrøne gudebildene av Odin og Tor blir framstilt i sagaen. Utenpå er de blanke og flotte. Men når helten – den nordiske arbeiderklassen – slår på dem med streikeøkse, så velter det fram ormer, padder og annet kryp og styggedom. Monumentene over velferdssamfunnet er knust så ettertrykkelig at ingen sosialdemokratisk propaganda kan lappe dem sammen igjen.

For det andre viser streikebølgen at arbeiderklassen kan vinne bedring av sine kår gjennom streik. Volvo-arbeiderne vant 12,8 prosent lønnstillegg gjennom sin kortvarige streikeaksjon.

For det tredje har streikebølgen avslørt *statsdriften* under kapitalismen som det den er: statskapitalistisk drift uten vesentlige trekk som skiller den fra øvrig kapitalistisk drift.

For det fjerde har streikebølgen avslørt LO-pampenes stilling og sosialdemokratenes funksjon tydeligere enn noen gang før. I samband med de ulovlige streikeaksjonene har pampene i LO-forbundene reist som strikkballer rundt i monopolkapitalens tjeneste. De ulovlige streikeaksjonene har vist hvem som er arbeidernes fiender. Når en reiser en barrikade og begynner å slåss, oppdager en fort hvem som står på den andre siden. Og hvem var det de streikende arbeiderne *først* møtte i kampen for bedre kår? Det var feite LO-pamper på diettenger, – utsendt på patruljetjeneste for å hindre arbeidernes kamp.

For det femte har streikekampene pekt på *metoder* arbeiderklassen kan anvende i den økonomiske kampen på dette nivået. Aksjonene har vist nødvendigheten av å bygge opp front nedenfra – rettet både mot arbeidskjøperne og mot LO-pamper og lokale byråkrater i de faglige organisasjonene. Disse frontene kan være såvel langvarige som kortvarige. – De kan være kortsiktige aksjonsenheter til å aksjonere raskt for bestemte krav, og de kan være langsiktige streikefronter med fast organisasjon. Erfaringene fra kampen hittil har vist at den siste formen for streikeaksjoner krever større politisk bevissthet, og kraftigere og riktige *ledelse* enn mer kortvarige aksjoner. Sprekken i streikefronten i Kiruna viste tydelig farene ved å gå inn i streikefront med sosialdemokratiske og revisjonistiske pamper. Spørsmålet om å bekjempe og nøytralisere slike pamper er mye et spørsmål om ledelsen av den økonomiske kampen – et spørsmål vi skal komme tilbake til.

For det sjette har den siste tida tydelig vist at arbeiderne i første rekke retter sine støt mot rasjonalisering, tidsstudier og økt utbytting. Dette er helt i samsvar med den analysen marxist-leninistene i lengre tid har propagandert, og viser igjen riktigheten av Karl Marx' ord: «*Så snart de riktige ideene som kjennetegner den framskredne klassen forstås av massene, forvandles disse ideer til en materiell kraft som forandrer samfunnet og som forandrer verden.*»

Vi har ovenfor oppsummert seks av de viktigste erfaringene fra den siste tidas streikekamper og økonomiske kamper. Disse erfaringene er kjent av den norske arbeiderklassen i dag. De vil utvilsomt bli brukt – og vil prege arbeiderklassens videre kamper. *Det* er også et viktig resultat.

STREIKENS POLITISKE KARAKTER OG STREIKEKAMPENS BEGRENSNINGER

Streikekampen er grunnleggende sett en økonomisk kamp – en kamp om *prisen* på arbeidskraften som arbeiderklassen

selger til arbeidskjøperne. I denne kampen kan visselig arbeiderklassen vinne store seire. Den kan oppnå bedre lønnskår, bedre arbeidsforhold osv.

Men disse seirene vil alltid bare være midlertidige. Arbeidskjøpernes framstøt mot arbeiderklassen skjer med nødvendighet ut fra det kapitalistiske systemets lover. Overproduksjon, synkende profitt og kriser er ting kapitalismen aldri kan fri seg fra. Og når det kommer ei krise, prøver sjølsagt arbeidskjøperne alltid å velte byrdene over på arbeidsfolk – gjennom å senke lønningene eller å heve prisene.

Og disse forholdene kan ikke streikekampen aleine oppheve. Streikene kan aldri oppheve kapitalismen. I dette ligger streikekampens viktigste begrensning. Bare den politiske kampen – kampen for å avskaffe det kapitalistiske systemet, for å knuse borgerstaten som forsvarer det, og for å opprette proletarietets diktatur over utbytterklassen, kan sikre arbeiderklassen varig seier.

Men den økonomiske kampen inneholder også en viktig spire til politisk kamp. I en viss forstand er all streikekamp politisk. Dette er fordi all streikekamp – i dag som før – kommer i konflikt med, og utsettes for represalier fra borgerskapets klasseorganisasjoner og dets statsmakt. Lovlige streikeaksjoner søkes umiddelbart slått ned ved statlig voldgift, ulovlige med arbeidsrettsdommer og bøter (eller som i Belgia – med tåregass og panserbiler). Enhver streikekamp som føres med konsekvens, blir raskt en kamp ikke bare mot en bestemt arbeidskjøper, men mot arbeidskjøperne som helhet, som klasse. (Eksempel:

SAF's inngrep med enhetlige regler for holdningen overfor ulovlige streiker med harde bøter overfor ettergivne arbeidskjøpere, etter at Volvo-arbeiderne hadde tilkjempet seg 12,8 prosent tillegg.)

Etter at arbeiderorganisasjonene (LO, fagforbund, sosialdemokratiske partier) i stadig større grad er vokst sammen med statsmaskineriet på toppen, blir dette enda tydeligere enn før. I dag er ikke bare kampen en politisk kamp etter at streiken er proklamert. Også kampen for å få arbeiderne til å velge streikelinja framfor samarbeidslinja, blir politisk. Den støter mot en særavdeling av statsmaskineriet: de reformistiske pampene. Landsorganisasjonene i Norden er i dag slike halvfascistiske korporative apparat at kampen mot staten også finner sted allerede innen disse organisasjonene.

En særskilt del av denne kampen er kampen mot »venstre»-pampene som søker å avspore og forkludre kampen. Disse revisjonistiske og reformistiske elementene særkjennes ved at de ikke egentlig trur at arbeiderklassen er rede til kamp – sjølsagt fordi de sjøl ikke er det. »Venstre»-pampene skjønner ikke at arbeidernes kamp springer ut av elendige forhold, de tror den må komme av noe helt spesielt. Derfor er det f. eks. at SF's »Orientering» sender pampen Berge Furre til Odda for å finne »et norsk Kiruna», og lar ham drive skjematisk »sammenlikninger» mellom Odda og Kiruna for å kartlegge en eller annen slags mystisk »oppskrift» på streik. Slikt tøv må sjølsagt bare avvises.

M-L-BEVEGELSENS OPPGAVER

Vi har nevnt at all streik i en viss forstand er politisk fordi den møter borgerskapet og dets statsmakt. Dette er ganske viktig. Så lenge arbeidernes kamp ved en viss bedrift (eller i en viss næring) retter seg mot en (eller ei gruppe av) arbeidskjøpere, og kampen bare dreier seg om lønn og arbeidsforhold osv. er kampen relativt jamnbyrdig. Det er derfor at borgerskapet gjør kampen politisk og setter inn sine klasseorganisasjoner og sin statsmakt for å slå arbeidernes kamp ned. Disse organisasjonene er mektige og sterkt sentraliserte, og kan rette harde slag mot arbeiderklassen.

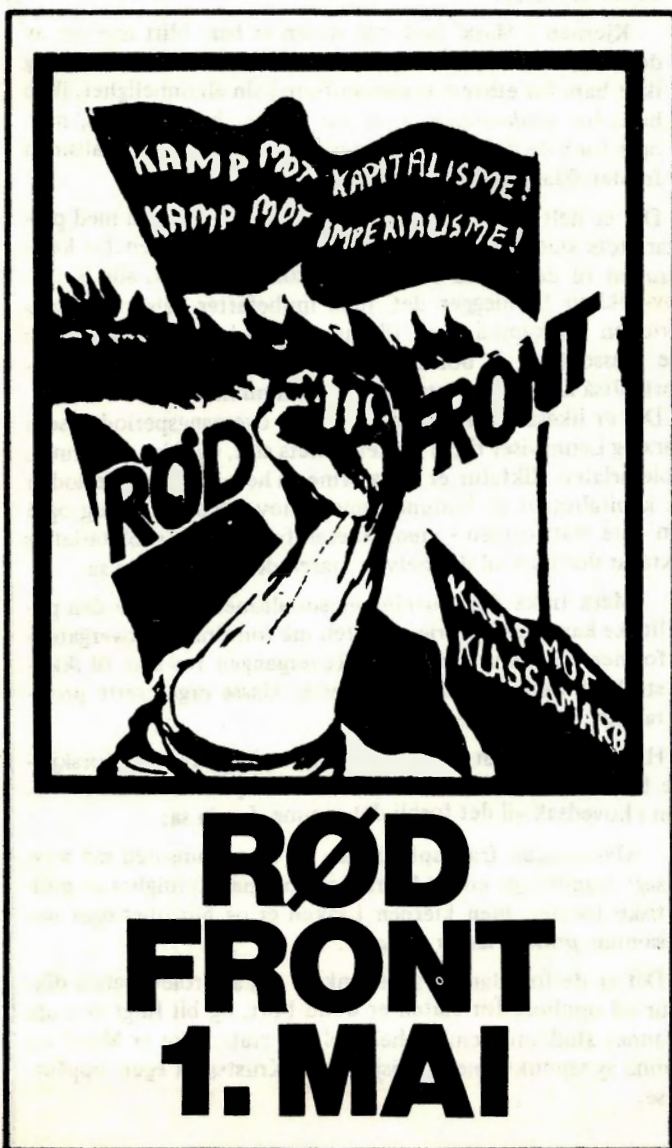
Dette reiser spørsmålet om å bygge opp sentra for arbeidsfolks kamp som er like sterkt sentraliserte som borgerskapets, og som i likhet med dem behersker både faglig og politisk kamp. Et slikt senter, en generalstab for arbeidsfolks kamp, er det kommunistiske partiet. Uten et slikt parti er ikke arbeidsfolk rustet skikkelig til kampen mot arbeidskjøperne. Bare partiet kan lede og samordne de økonomiske kampene og sette dem inn i en politisk sammenheng.

Lenin sier at streiken i seg sjøl bare er en skole i krigen – ikke sjølve krigen. Med »krigen» mener han krigen om statsmakta, den politiske makta. Bare gjennom det kommunistiske partiets ledelse kan streiken bli en del av denne virkelige krigen. Bare under det kommunistiske partiets ledelse kan de enkelte spredte streikene bli mer enn kamp om prisen på arbeidskrafta, bli deler av kampen for sosialismen. Det kommunistiske partiets oppgave er å gjøre streikekampen enda mer politisk.

Videre: Bare under det kommunistiske partiets ledelse kan det bygges opp streikefronter som holder. Dette er fordi bare kommunistene kan forene kampen på det enkelte sted med kampen som helhet, og lede den i samsvar med arbeiderklassens allmenne kamperfaringer slik disse er summert opp i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Å bygge opp en levedyktig faglig opposisjon som kan arbeide for å renke ut pampene og klassefiendtlige elementer av arbeiderorganisasjonenes rekke er bare en videreføring på et høyere nivå av denne kampen for enhet på grunnplanet. Når kommunistenes ledelse er en forutsetning for enhet i streikefronten, gjelder det enda mer at det kommunistiske partiet er en forut-

forts. s. 30

AVVISING AV "TEORIEN" OM "HELE FOLKETS STAT"

Frasen om «hele folkets stat» har vært en av grunnpilarene for den sovjetrevisjonistiske herskerklikkens borgerlige diktatur. At Krustsjovs tese om «hele folkets stat» er borgerlige forfalskninger, påvises klart i dette utdraget fra «Om Krustsjovs falske kommunisme og dens historiske lærdommer for verden».

«Om Krustsjovs falske kommunisme» er en kommentar på et åpent brev fra sentralkomiteen i SUKP. Kommentaren er skrevet av redaksjonen i Folkets Dagblad og Røde Fane, i 1965.

Mot slutten av SUKPs 22. partikongress stilte Krustsjov seg åpent i opposisjon til proletariatets diktatur. Han annonserte at proletariatets stat skulle erstattes med «hele folkets stat». I SUKPs program ble det skrevet at proletariatets diktatur – «har opphørt å være nødvendig i Sovjet» og at «staten som oppsto som proletariatets stat, er i den nåværende situasjon blitt hele folkets stat.»

Enhver med litt kjennskap til marxismen-leninismens vet at statsbegrepet er et klassebegrep. Lenin påpekte at det særegne trekk ved staten er eksistensen av en klasse som har statsmakten i sine hender. Staten er et våpen i klassekampen, et maskineri som en klasse bruker til å undertrykke en annen. Enhver stat representerer en bestemt klasses diktatur. Så lenge staten eksisterer, kan den umulig stå over klassene eller tilhøre hele folket.

Proletariatet og dets parti har aldri tildekket sine synspunkter. De sier uttrykkelig at målet med proletariatets sosialistiske revolusjon er å avskaffe det borgerlige herredømme, og erstatte det med proletariatets diktatur.

Etter at seieren i den sosialistiske revolusjonen er vunnet, må proletariatet og dets parti kjempe uavbrutt for å oppfylle den historiske oppgaven som tilfaller proletariatets diktatur, og fjerne klasser og klasseskiller, slik at staten kan dø bort. Det er bare borgerskapet og dets partier som i sine forsøk på å føre massene bak lyset, bruker alle midler for å tildekke statens klassekarakter, og beskriver statsapparatet under sin kontroll som «hele folkets stat» og «overordnet klassene».

Den kjennsgjerning at Krustsjov har kunngjort avskaffelsen av proletariatets diktatur i Sovjetunionen og utviklet tesen om hele folkets stat, viser at han har erstattet den marxist-leninistiske teorien om staten, med borgerlige forfalskninger.

Da marxist-leninistene kritiserte disse feilene, forsvarte den revisjonistiske Krustsjov-klikken seg heftig, og forsøkte hardt å bygge opp et såkalt teoretisk grunnlag for «hele folkets stat». De hevder nå at den historiske periode som Marx og Lenin kaller proletariatets diktatur, bare henspeiler på overgangen fra kapitalismen til det første stadium av kommunismen og ikke på et høyere utviklet nivå. De erklærer videre at proletariatets diktatur vil opphøre å være nødvendig før staten dør bort. Etter at proletariatets diktatur er slutt, oppstår det et annet stadium, nemlig «hele folkets stat».

Dette er fra ende til annen utflukter.

I sin «Kritikk av Gotha-programmet» utviklet Marx sin kjente teori om at proletariatets diktatur er statsformen under hele overgangsperioden fra kapitalismen til kommunismen. Lenin ga en klar forklaring på denne teorien.

Han sa:

I sin «Programkritikk» skrev Marx: «Mellom det kapitalist-

iske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det første revolusjonære omdannelse til det andre. Til den svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være noe annet enn proletariatets revolusjonære diktatur.»

– Fram til nå er denne teorien aldri blitt benektet av sosialister, og fremdeles innebærer den anerkjennelse av statens eksistens helt fram til det tidspunkt når den seierrike sosialismen har vokst inn i fullstendig kommunisme.

Lenin sa videre:

Kjernen i Marx' lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at en *enkelt* klasses diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klassesamfunn i sin alminnelighet, ikke bare for *proletariatet* som har styrtet borgerskapet, men også for hele den *historiske periode* som skiller kapitalismen fra det «klasseløse samfunn», fra kommunismen.

Det er helt klart ifølge Marx og Lenin at perioden med proletariatets stat, ikke bare dreier seg om overgangen fra kapitalismen til det første stadium av kommunismen, slik Krustsjov-klikken framlegger det, men innbefatter hele overgangsperioden fra kapitalismen til «fulstendig kommunisme», hvor alle klasseskiller er borte og det klasseløse samfunn virkelig gjort, altså det høyeste stadium av kommunismen.

Det er likeså klart at staten i denne overgangsperioden som Marx og Lenin viser til, er proletariatets stat, og ikke noe annet. Proletariatets diktatur er statsformen i hele overgangsperioden fra kapitalismen til kommunismens høyeste stadium, og også den siste statsformen i menneskesamfunnet. Når proletariatets diktatur dør bort vil det bety at staten dør bort. Lenin sa:

Marx trakk den slutning av sosialismens og hele den politiske kampens historie at staten må forsvinne, at overgangsformen for dens forsvinning (overgangen fra stat til ikke-stat) vil være det «som herskende klasse organiserte proletariat».

Historisk sett kan bare proletariatets diktatur innta forskjellige former fra ett land til et annet, fra en periode til en annen, men i hovedsak vil det forbli det samme. Lenin sa:

Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selv sagt frambringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget det samme: *proletariatets diktatur*.

Det er derfor klart at synspunktet om at proletariatets diktatur vil opphøre før staten er dødd bort, og bli fulgt av enda et annet stadium, nemlig «hele folkets stat», ikke er Marx' og Lenins synspunkt, men revisjonisten Krustsjovs egen oppfinnelse.

ER SOVJET SOSIALISTISK?

DET NYE BORGERSKAPET UTBYTTER OG UNDER- TRYKKER SOVJETFOLKET

Revisjonistiske krefter i Norge hevder fortsatt at Sovjet er sosialistisk til tross for at vi gang på gang har sett eksempler på at det ikke er tilfelle. Enkelte av dem anfører til og med som bevis for sin påstand at SUF(m-l) aldri har påvist at den økonomiske basisen er forandret fra sosialistisk til kapitalistisk.

Vi bringer her delvis utdrag og sammenfatninger fra »Om avvisning av den moderne revisjonismen», utgitt av Kultur- og Opplysningsavdelingen ved folkerepublikken Kinas ambassade i Norge, Oslo 1968.

Den sovjet-revisjonistiske herskerklikken i Kreml har i de seinere år økt sine anstrengelser for å gjøre propaganda for sin falske kommunisme. Den påstår at de bakvendte økonomiske tiltakene som den har gjennomført de siste få år for fullstendig å gjenreise kapitalismen, »markerer et nytt trinn i utviklingen av sovjetsamfunnet på veien mot kommunismen». Den hevder at det »nye system» hvis kjerne er det kapitalistiske prinsipp som går ut på profittjakt, »er sosialistisk i sitt vesen».

Til tross for at herskerklikken stadig forsikrer folket om at Sovjet er sosialistisk, har den gang på gang avgitt beretninger og vedtatt resolusjoner som klart viser at kapitalismen er gjeninnført.

På plenums møte i SUKP's sentralkomite i mars 1965 avgav Bresnev en beretning om de »nødvendige tiltak» som måtte gjennomføres i landbruket. Han sa i sin beretning at »graden av profitt skulle legges til grunn for en objektiv vurdering av virksomheten til kollektivbrukene og statsbrukene».

I sin beretning til plenums møtet i SUKP's sentralkomite i september samme år, sa Kosygin at profitt er hovedkriteriet for bedømmelsen av den enkelte bedrifts »bidrag» og at profittjag er »den beste måten hvormed en bedrift kan øke sin effektivitet».

På SUKP's 23. kongress i 1966 ble en resolusjon vedtatt. Denne resolusjonen fastslo uttrykkelig at »virkeliggjørelsen av det nye systemet for planlegging og økonomisk ansporing er hovedoppgaven i den nære framtid». På møtet i det øverste sovjet i august samme år, understreket Kosygin at det »nye

systemet» »skulle spres gradvis til alle deler av nasjonaløkonomien».

Ifølge statistikker fra 1968 har i alt 5500 industri- og gruveforetakender, et stort antall »statsbruk» og andre statsforetakender i jordbruket og over 400 000 magasiner og butikker eller nesten halvparten i hele landet gått over til det nye kapitalistiske systemet. Det var også ventet at de resterende foretakender ville følge etter innen utgangen av 1968.

Kjernen i det »nye systemet» som den sovjet-revisjonistiske herskerklikken ønsker å kalle »økonomiske reformer», består i omfattende bruk av kapitalistiske driftsformer i alle deler av nasjonaløkonomien, en fullstendig avskaffelse av de sosialistiske produksjonsforhold og en grundig nedrivning av det sosialistiske økonomiske grunnlaget.

Det er skamløst av herskerklikken å prøve å dekke over den økonomiske utviklinga med et slør av »sosialisme» og »kommunisme»!

Resultatet av innføringa av det »nye systemet» er sjølsagt at motsigelsen mellom klassene i sovjetsamfunnet blir stadig mer skjerpa. Det pågår en like alvorlig klassekamp i Sovjetunionen i dag som før Oktoberrevolusjonen.

Sjølsagt prøver herskerklikken i Kreml å dekke over at det foregår en alvorlig klassekamp i Sovjetunionen. Den prøver å få det til å se ut som om »de sosiale forhold som forårsaker at et menneske utbytter et annet, er blitt fullstendig fjernet» og at sovjetsamfunnet bare består av »vennligsinne klasser og grupper av arbeidende folk, og karakteriseres av enhetlige økonomiske, sosiale, politiske og ideologiske interesser», osv.

Dette er svindelen om at »klassekampen dør ut». Men det er ikke slik at »klassekampen dør ut» når proletariatet har tatt den politiske makta gjennom en revolusjon. Motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet er dermed ikke løst, den bare endrer karakter.

Formann Mao har påpekt:

»Den sosialistiske samfunnsordning er rådende i et forholdsvis langt historisk tidsrom. I løpet av dette historiske tidsrommet vil klasser, klassemotsetninger og klassekamp fortsette å eksistere, kampen mellom den sosialistiske retning og den kapitalistiske retning vil fortsette og faren for kapitalistisk gjenreisning vil fortsatt være til stede.»

Det er et faktum at klassekampen aldri har opphørt i Sovjetunionen etter Oktoberrevolusjonen. De herskende klasser som ble styrtet, og de nye borgerlige elementer har uavbrutt og hvileløst fortsatt kampen mot proletariatet i det skjulte eller åpenlyst og fra alle kanter i et forsøk på å styrte proletariatets

forts. neste side

statsmakt. Situasjonen i klassekampen i Sovjetunionen har undergått en radikal forandring etter at den ledende revisjonistgruppen rev til seg ledelsen for staten og partiet, og erstattet proletariatets diktatur med borgerskapets diktatur.

Det nye privilegerte laget er pilaren i det sosiale grunnlaget for den revisjonistiske herskerklikken som er den politiske hovedrepresentanten for dette laget. Denne lille gruppe mennesker er antagonistisk til de brede masser av arbeidere, bønder, revolusjonære kadre og intellektuelle som utgjør over 90 % av befolkningen i Sovjetunionen. Denne lille gruppas forhold til de brede masser er som utbyttere til utbyttede. Motsigelsen mellom dem og folkets masser er hovedmotsigelsen i dagens sovjetsamfunn. Det er en uforsonlig antagonistisk klassemotsigelse.

Vi gir her noen av utallige eksempler på at sovjetsamfunnet i dag er reint kapitalistisk med utbyttere og utbyttede.

Ledelsen i de fleste industribedrifter, »statsbruk» og handelsforetakender består nå av nye borgerlige elementer som får høye gasjer, mottar store bonuser, setter seg utover vanlig praksis og spiller herrer over arbeiderne som blir utbyttet og undertrykt. Direktørene for mange av industribedriftene har tilmed solgt slike produksjonsmidler som maskinverktøy, heiser, generatorer, lokomotiver og sømløse rør med fortjeneste.

Fra Khrustsjovs tid fram til 1968 fjernet revisjonistklikken

tilmed alle restriksjoner på prisene på landbruksprodukter og buskapsprodukter på det frie marked og gikk aktivt inn for en ikke-innblandingspolitikk som satte døra på vidt gap for private kjøpmenn. På markedene driver disse kjøpmenn spekulasjon og krever ublu priser. Forsyningene av poteter, grønnsaker, kjøtt og egg stammer nå hovedsakelig fra den privateide økonomi.

Industri- og handelsforetakender eies av det privilegerte lag. Bestyrerne bruker sin makt vilkårlig og overmodig. »Det er jeg som er sjef», sa en av dem, »og derfor kan jeg gjøre hva jeg vil.» Det er nettopp hva de gjør. De tar »forholdsregler» mot enhver som viser den minste motstand mot utbyttinga. Sjefen for et foretakende i Kirov-området har sjøl utarbeidet straffereglement for arbeiderne. I løpet av et år har han utstedt 223 ordre om straff for 125 arbeidere og om å gjøre 350 arbeidere ansvarlige for materielle tap.

De korruperte lederne for sovjetbedriftene begår ofte underlag, spekulerer og driver illegale fabrikker og butikker for å skaffe seg sjøl store fortjenester. Dette skjedde bl. a. i Moskva der en sjefsmekaniker i samarbeid med direktøren produserte råstoffer og ferdige produkter som ble holdt utenfor fabrikkens vareopptelling slik at det kunne selges med fortjeneste for dem

forts. s. 28

SOSIALIMPERIALISTENE FORBEREDER ANGREP MOT FOLKETS KINA

Etter at den moderne sovjet-revisjonismen med Khrustsjovs fall gikk inn i sin nåværende forfallsperiode, er dens stilling både innenlands og utenlands blitt stadig mer desperat.

I kjernepunktet for sosialimperialistenes stadig økende vansker står Folkets Kina, leda av KKP og formann Mao. Kina er i dag verdensrevolusjonens tryggeste bolverk, og dermed også den største hindring for sosialimperialistenes planer om å knuse alt som er revolusjonært og dele verden med USA-imperialistene.

Dette er bakgrunnen for sosial-imperialistenes planer om å angripe Kina.

Den sovjetrevisjonistiske herskerklikken i Kreml drømmer om å utvide sitt herredømme over verdens folk. Derfor frykter de de landa som bygger sosialismen fordi de står fram som mektige forbilder for verdens folk i deres kamp mot utbytterklassene, mot monopolkapitalen, mot revisjonistene. Derfor representerer Folkets Kina en torn i øyet på Kreml-klikken, og i sine ville fantasier drømmer revisjonistene om å gjennomføre en aggresjonskrig mot Kina for å gjøre Kina til et lydrike på samme viset som f. eks. Tsjekkoslovakia.

Vi må være på vakt mot sosialimperialistenes skumle planer. Det er ingen tvil om at de tror at de kan gjennomføre en slik krig. Det renegatklikken ennå ikke er enige om er tidspunkt og framgangsmåte. Dette skal ikke lure oss, for det er mange tydeligere tegn på at de forbereder krig.

Tidligere holdt Sovjet på sin gullreserve med nebb og klør, men i den seinere tida derimot har de solgt store mengder.

Sovjets såkalte troppereduksjon i vest går utelukkende til å bygge opp en angrepsstyrke i sør-øst. Nå har denne styrken økt til om lag en million mann (det dobbelte av USA's tropper i Vietnam).

Med febrilsk aktivitet bygger de ut jernbanenettet langs grensen mot Kina for å lette troppetransport og forsyninger. Sovjets vasallstat Folkerepublikken Mongolia blir også brukt på samme måte som en oppladningsbase mot Kina, og store tropestyrker er plassert også der.

Langs grensa har Kreml-klikken til og med stasjonert spesialstyrker utstyrt med kjernefysiske våpen.

Samtidig ser det ut til at revisjonistene prøver å gjøre forhandlingene i Peking langvarige for å skaffe seg tid til ytterligere krigsforberedelser.

Mot disse skumle krigsplanene står Kinas linje som den som er i folkenes interesser, klart fram. Den kinesiske regjeringa går inn for tilbaketrekking av alle troppene på begge sider av grensa, opprettholdelse av de nåværende grensene, ikke-aggresjon og kontakt mellom grensepostene for å løse mindre konflikter. At sovjetregjeringa ikke umiddelbart kan godta et slikt program, viser tydelig deres karakter som krigshissere og eventyrere som spiller med verdensfreden som innsats.

At sosialimperialistene er i forhandlinger må ikke få folk til å tro at de har endret karakter. De drømmer fortsatt om ekspansjon og verdensherredømme.

Om den sovjetrevisjonistiske herskerklikken gjør alvor av sine krigsplaner, så vil de få merke formann Maos linje:

»Vi vil ikke angripe med mindre vi blir angrepet. Hvis vi blir angrepet vil vi sikkert og visst gå til motangrep.»

Sosialimperialismen framskynder sin egen dommedag. En angrepskrig mot Folkets Kina vil utvilsomt føre til at sovjet-folket reiser seg i kamp mot utbytterne og undertrykkerne:

»Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, fins det bare to muligheter: den ene i at krigen vil føre til revolusjon, og den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen.»

Mao Tsetung.

UNGDOMMENS ROLLE UNDER PROLETARIATETS DIKTATUR I ALBANIA

Proletariatets diktatur er en sammenhengende kamp, en kamp mot både indre og ytre fiender, og en kamp mot alt overlevd tankegods fra fortida. Denne kampen kan bare føres fram til sin endelige seier av folk som er helt fri for borgerlige tanker og ideer. Under det borgerlige diktaturet blir hele folket indoktrinert i borgerlige tankebaner. De som har vokst opp eller levd store deler av sitt liv under denne perioden, vil under proletariatets diktatur fortsatt være under påvirkning av denne indoktrineringa. Den generasjonen som vokser opp etter den sosialistiske revolusjonen, som lever hele sitt liv under fasen med sosialistisk oppbygging, vil ha bedre forutsetninger for å føre kampen under proletariatets diktatur. De starter fra et bedre utgangspunkt, og de har utviklingsmuligheter som overskrider de som fantes under det borgerlige diktaturet. Utdanninga i vitenskap og kultur ligger åpen for folk fra arbeiderklassen og bondeklassen, og den ideologiske skoleringa blir oppmuntret. Den ungdommen som vokser opp under proletariatets diktatur vil derfor ha muligheter for å nå et langt høyere nivå ideologisk og kunnskapsmessig, og vil kunne føre kampen mot alle restene av det borgerlige samfunnet langt bedre enn den eldre generasjonen har hatt muligheter for. Utviklinga av proletariatets diktatur fram mot det kommunistiske samfunn er derfor avhengig av partiets politikk med skolering og utdanning av ungdommen, slik at denne blir i stand til å utnytte sine ressurser maksimalt i folkets og partiets tjeneste.

Det Albanske Arbeiderparti under Enver Hoxhas ledelse har klart skjønnt den avgjørende betydning skoleringa av ungdommen har for videreutviklinga av arbeiderklassens kamp mot det nasjonale og internasjonale borgerskapet. Denne skoleringa drives på skolene, i produksjonen og på militærovelsene. Alle disse tre sektorene er nøye integrerte i det albanske utdannings-systemet (se Ungsosialisten nr. 4/5 - 1969).

Dette er organisert med den målsetting å gjøre ungdommen til en avantgarde i både vitenskap og produksjon. Når de kommer ut, skal de kunne føre an i utviklinga av landsbygdene, og bringe sine kunnskaper videre til resten av folket. På denne måten vil en heve folkets nivå, og styrke landet i den sosialistiske oppbygginga. Enver Hoxha uttrykte dette slik: «Arbeidere, bønder og studerende ungdom vil øke sine anstrengelser for å lære så mye som mulig, for å mestre vitenskap og kultur, som er avgjørende for landets framgang. De må lære mens de arbeider, og arbeide mens de lærer.»

Men partiet driver også et utstrakt ungdomsarbeid ved siden av den offentlige utdanninga. Dette drives stort sett gjennom masseorganisasjoner for ungdom, Arbeiderungdommens Union, gjennom Unge Pionerer for folk under 14 år, og sjølsagt gjennom partiets egne ungdomsavdelinger. Gjennom AAU deltar ungdommen i den ideologiske skoleringa og diskuterer andre aktuelle problemer og nyheter. De deltok intenst i diskusjonskampanjen om revolusjoneringa av skolesystemet, som partiet satte i gang etter prinsippet «fra massene til massene».

En meget viktig del av ungdomsarbeidet er de frivillige arbeidsaksjonene for ungdom. Et eksempel på dette var et nyryddingsprosjekt i et kupert terreng sør for byen Vlora, hvor

ungdommen med hakke og spade skulle fjerne stein og bygge terrasser for jorda, slik at landet med tida kunne dyrke appelsintrær der. Et annet eksempel var en jernbane som skulle bygges opp til fjellene, som ble bygget av frivillige arbeidsbrigader for ungdom. Dette arbeidet utførte man uten lønn, men ungdom som hadde økonomiske vanskeligheter kunne få økonomisk støtte fra bedriftene. Slike arbeidsaksjoner hadde Albania begynt med under frigjøringskrigen, og erfaringene var så gode at en tok ideen opp igjen seinere som et ledd i revolusjoneringskampanjen. Denne kampanjen tar sikte på at arbeiderklassen skal ta ledelsen på absolutt alle områder, og er en kamp

mot borgerlig tenkemåte og arbeidsstil som nødvendigvis henger igjen fra gammel tid.

Disse arbeidsaksjonene for ungdom tjener to formål. For det første er de viktige økonomiske prosjekter, som vil styrke den sosialistiske økonomien. For det andre, og det regner albanerne som det viktigste, er det en god ideologisk og praktisk skole for ungdommen. I en tale til en slik jernbaneavdeling sa Enver Hoxha dette slik:

»I sine aksjoner bygger ungdommen ikke bare opp økonomisk viktige prosjekt. Framfor alt tjener masseaksjonen som en

forts. neste side

stor skole i herdinga av den oppvoksende generasjonen, for deres utdannelse med konkrete forestillinger om arbeid. Det tjener til å innrette ungdommen med en ånd av kollektivism, av kampen for å overvinne vansker, av godt kameratskap og av revolusjonær besluttsomhet.»

Arbeidsleirene er både for studenter og skoleelever, arbeider- og bondeungdom. En leir (avdeling) på ca. 700 stk. blir delt inn i ca. 10 brigader som så blir delt inn i kompanier på 8–9 personer. Hver gruppe er der i en eller en halv måned alt etter arten av arbeidet i leirene. Deltakerne kommer fra hele landet. Arbeidsdagen er på 7 timer pr. dag, og det politiske arbeidet tar 3–4 timer om dagen. Dette er som regel studier av partihistoria, av Stalins og Enver Hoxhas verker, og studier av hvordan marxismen-leninismen blir satt ut i praksis og videreutviklet i Albania. Videre leses hver dag dagens aviser, og nyheter fra ut- og innland og viktige artikler blir diskutert i grupper. Studiene er svært viktige, fordi de ved siden av å gi kunnskaper i den vitenskapelige sosialismen og Albanias anvendelse av denne, gir de ungdommen kunnskaper i hvordan de skal studere, og dermed hvordan de kan få brukt lærdommen videre når de kommer hjem. Det fysiske arbeidet gir dem en god forståelse av at den sosialistiske oppbygginga er noe som må utføres av folket gjennom arbeid. Videre gir arbeidet en kollektivistisk innstilling. En arbeider sammen med andre, og er avhengig av dette samarbeidet. En arbeider ikke primært for sin egen del, men for fellesskapet. Spesielt for studentene er denne innsikten nødvendig. Under sosialismen studerer en ikke for å skaffe seg «en plass i solen», eller for å utvide sin egen horisont. En studerer for kollektivet, for at hele landet og hele folket skal bli hevet opp til et høyere nivå. Dette er vesensforskjellig fra måten en studerer på under det borgerlige diktaturet. Der vil et arbeid for «landet» bety en styrking av borgerskapets makt over arbeiderklassen. Derfor er den eneste hensikten med et studium under slike forhold personlige. Under sosialismen derimot vil en styrking av landets økonomi og makt komme hele folket til gode, og den sosialistiske oppbygginga er fundamentalt avhengig av at alle setter kollektivets interesser foran sine private. Derfor blir en av arbeidsleirens viktigste funksjoner å gi studentene og den øvrige ungdommen den fulle forståelsen av dette. Denne forståelsen har studentene i praksis vist at de har fått. Enver Hoxha uttalte 28. juni 1968:

»Vi gleder oss over det faktum at ungdommen som avslutter skoler, nesten uten unntak går dit landet trenger dem, uten å se seg om etter et lunt hjørne for seg selv.»

Alt det politiske arbeidet på en arbeidsavdeling ledes av ungdomsorganisasjonen. Det blir fra tid til annen holdt fellesmøte for hele avdelingen for å studere spesielle emner eller for å diskutere et problem. Videre blir det holdt møter om arbeidsplanene og rutinen. Enhver tempoplan for arbeidet blir disku-

tert og vurdert. Disse settes opp av de tekniske spesialistene, en for hver brigade. Disse leder også arbeidet. De er sjølsagt med i brigadene på vanlig vis, og deltar i studiene og diskusjonene, og de deltar i arbeidet på like fot med de andre. Det hender nokså ofte at ungdommene finner ut etter en stund at de kan øke tempoplanen for arbeidet. Og sjøl slike økte tempoplaner blir ofte overoppfylt.

Ved siden av produksjon og ideologiske studier, hadde leirene også militærtrening, som f. eks. skyteøvelser, hvor de oppnår meget gode resultater.

Som motto for en jernbaneleir hadde de satt opp dette sitatet av Enver Hoxha:

»Alle medlemmer av et marxist-leninistisk parti må være seg bevisst at medlemsskapet ikke innebærer personlige privilegier. Det innebærer tvert om vanskelige oppgaver og hardt arbeid. De som prøver å bruke partimedlemsskapet til personlig vinning fortjener ikke et øyeblikk den ære det er å være medlem av partiet.»

Unge Pionerer utfører en viktig del av ungdomsarbeidet i Albania. Ved siden av å utføre skolering av medlemmene og diskusjoner i lokalgruppene, arrangerer de også sommerleirer for folk fra 7 – 14 år. I likhet med arbeidsavdelingene, har disse også som hovedmålsetting å trene ungdommen politisk, fysisk og militært. I de store nasjonale leirene er det 1 600 ungdommer på en gang. Dagsprogrammet er temmelig stramt, og skal det gli, kreves det en imponerende disiplin. F. eks. er det bare avsatt 30 min. til frokost og bare 45 min. til middag. Alle 1 600 spiser da samtidig. Programmet består ellers av fysiske aktiviteter som svømming, rene leiraktiviteter som rydding og vask, og politiske aktiviteter. Militærtreninga kan inneholde oppsporing, kamuflasje osv. Videre gjennomgår og diskuterer de nyhetene. Leirene blir leda av en generalstab som er valgt av pionerene sjøl. De voksne lederne kommer bare inn når generalstaben anmoder om hjelp fra dem.

Den albanske ungdommen oppviser en fantastisk entusiasme i den sosialistiske oppbygginga. De har ikke opplevd den borgerlige undertrykkinga, og de har heller ikke opplevd frigjøringskrigen og revolusjonen. De har hele livet levd i et land hvor mulighetene til utdanning hele tida har økt, hvor produksjonen har økt, hvor arbeiderklassen har tatt kontrollen over fler og fler felter av samfunnet. Og de har med styrke deltatt i kampen mot alle reaksjonære framstøt og alle borgerlige etterlevninger, og i kampen for styrkinga av proletariatets diktatur. Enver Hoxha har denne karakteristikken:

»Ungdommens militante og revolusjonære ånd, deres faste besluttsomhet til å fortsette i samme spor på marxismen-leninismens vei, deres villighet til fullt og helt å stille seg i folkets tjeneste på alle områder hvor partiet trenger dem, er en av våre største seire, er en av garantiene for en strålende framtid for landet.»

DEN KINESISKE ARBEIDERKLASSEN ANVENDER PROLETARIATETS TEORI I PRAKSIS

Borgerskapet og dens presse ynder å gjøre narr av Mao Tse-tungs tenkning. De forkludrer og forvrenger proletariats revolusjonære teori etter beste evne, og forsøker å framstille bruken av den som lattervekkende rituelle seremonier. Især gjelder dette meldinger fra Kina om hvordan den kinesiske arbeiderklassen gjennom studiet av Mao Tse-tungs verker løser konkrete problemer, finner nye metoder og øker produksjonen.

Og slik *må* det være. Borgerskapet er med lovmessighet ute av stand til å skjønne proletariats teori. Formann Mao påpeker at den dialektiske materialismen har to framtreddende kjennetegn: »Det første er dens klassekarakter, at den åpent erklærer at den står i proletariats tjeneste. Det andre er dens praktiske karakter, at den understreker at teorien er avhengig av praksis, at den betoner at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på si side tjener praksis.»

En forutsetning for å kunne tilegne seg den dialektiske materialismen er at en har stilt seg på et proletært klassestandpunkt. Likevel er verdensanskuelsens klassekarakter fullt forenlig med dens vitenskapelige karakter. Den dialektiske materialismen er objektivt *sann*, – den samsvarer med de objektive forhold i naturen og i samfunnet. Sannheten er forenlig med proletariats interesser fordi den faktiske utviklinga og lovmessighetene som styrer den stemmer overens med, og gagnar proletariats klasseinteresser. Det motsatte gjelder for borgerskapet.

Fordi den er *sann* kan den dialektiske materialismen anvendes i løsningen av praktiske problemer – men den kan bare brukes av proletariats.

Som et glimrende eksempel på *hvordan* den kan brukes, gjengir vi utdrag av en artikkel utarbeidet av arbeidernes filosoffgruppe ved skipsverftet i Tientsins nye havn. Artikkelen heter »Dialektikken i bygginga av en 10 000-tonner» og behandler hvordan arbeiderne løste problemet med å bygge en 10 000-tonns lastebåt på en bedding beregnet for 5 000-tonns båter.

Uansett hva en foretar seg, må en opptre i samsvar med de objektive mulighetene, og skipsbygging danner ikke noe unntak i så måte, men ting er døde og mennesket levende. Dersom vi behersker Formann Maos materialistiske dialektikk og utnytter menneskets subjektive initiativ i fullt monn, kan vi skape nye forutsetninger som ikke fantes tidligere. Det er slik som Formann Mao har påvist: »Ingen må hengi seg til vill fantasiflukt eller utarbeide planer som ikke svarer til den objektive situasjon, eller strekke seg etter det umulige. Problemet i dag består imidlertid i at den høyrekonservative tenkningen framleis forårsaker vansker på mange områder og forhindrer at arbeidet på disse områdene holder tritt med den objektive situasjonens utvikling. Problemet i dag består i at mange folk anser det for umulig å utrette ting som kunne utrettes dersom de bare anstrengte seg.» De som anså det for umulig å bygge en 10 000-tonns lastebåt på en bedding for 5 000-tonnere, de hadde bare øye for ting og ikke for mennesket; de hadde bare øye for betingelsene slik de var, ikke slik de kunne være. Dette strider mot den materialistiske dialektikken.

I den store proletariske kulturrevolusjonen studerte vi samvittighetsfullt Formann Maos store lære om å »bevare uavhengigheten, beholde initiativet i våre egne hender og stole på egen innsats.» Med flammende vrede kritiserte vi Liu Shao-chis kon-

trarevolusjonære revisjonistiske linje. Vi besluttet at vi skulle bygge fartøyet ved å sette vår lit til egen innsats. Arbeiderklassen er i besittelse av tilstrekkelig beslutsomhet og evner til å greie dette.

Det nøkkelspørsmålet en måtte finne løsningen på for å kunne bygge en 10 000-tonns lastebåt for langfart på en bedding for 5 000-tonnere, var at skroget var 1000 tonn tyngre enn beddingens belastningsevne.

Formann Mao lærer oss: »Frihet betyr at en erkjenner det som er nødvendig og omdanner den objektive verden.»

For å løse overbelastningsproblemet foretok arbeiderne først en vitenskapelig analyse: jo tyngre skroget er, desto større blir trykket på hver kvadratmeter bedding. Dersom en bruker flere forstøtninger for å fordele trykket på beddingen, vil en kunne løse dette problemet. Etter å ha foretatt nøyaktige beregninger satte arbeiderne opp flere forstøtninger for å fordele trykket. For å forhindre forvridninger på beddingen ble den del av beddingens fundament som utsettes for det største trykket, forsterket med en sementblanding som tåler hardt trykk. Våre erfaringer har vist at så sant arbeiderne fulgte Formann Maos lære, vil beddingen føye seg etter arbeidernes vilje.

De objektive forutsetningene kan forandres dersom folkets subjektive initiativ bringes til utfoldelse i fullt monn.

forts. neste side

For å kunne bygge en lastebåt på 10 000 tonn på en bedding for 5 000-tonnere måtte man i arbeidsplanene ta hensyn til beddingens spesielle egenskaper, og dessuten trengte man ekstra kraftig utstyr. Vi hadde verken ferdiglagde arbeidstegninger eller ekstra kraftig utstyr. Alt dette syntes å være ugunstige omstendigheter som satte oss i en passiv posisjon. Men **»den underlegne parten kan fravriste den overlegne parten initiativet og seieren dersom den med aktiv subjektiv innsats i samsvar med den aktuelle situasjon skaper visse forutsetninger».**

Arbeiderne hadde ikke arbeidstegninger, men løste dette problemet ved å sette ned ei gruppe som kunne sammenfatte deres kollektive kunnskaper og erfaringer, og utarbeide planer og tegninger. Dette arbeidet ble utført på langt under vanlig tid.

Vanligvis pleier man bruke 75-tonns løftekraner når en 10 000-tonner bygges. Men verftet vårt hadde bare en kran på 40 tonn. Skroget på en 10 000-tonner deles vanligvis opp i 50-60 seksjoner, men en 40-tonns kran har ikke kapasitet nok til å greie slike tunge løft. Vi befant oss følgelig i en underlegen utgangsposisjon, men vi benyttet oss av den metoden som går ut på å gjøre store ting mindre og delte opp skroget i nesten 100 mindre seksjoner, og vi kunne da sette seksjon for seksjon på plass med den kran vi hadde.

Dermed var vi kommet i en overlegen utgangsposisjon for så vidt det gjaldt hver enkelt arbeidsoperasjon, og dette satte oss i stand til å gjennomføre installeringsarbeidet med framgang.

Propellen er en av de viktigste delene på en 10 000-tonns

lastebåt. Den er over fem meter i diameter og veier 13,5 tonn. For å kunne lage en slik stor del kreves en seks meter høy vertikal dreiebenk. Men en så stor maskin fantes ikke på verftet. Vi brukte da metoden med **»maur som gnager på bein»**, dvs. vi brukte små maskiner til å bearbeide de svære delene med. Dermed greide vi å lage propellen ved hjelp av en liten boremaskin med en verktøyholder på bare 20 sentimeter i diameter. Fra en passiv posisjon kunne vi nå gå over til å ta initiativet.

Sjøsettinga av båten bød på spesielle problemer. Ved sjøsettinga må forstøtningene som holder båten på plass fjernes, og hele båtens vekt hviler på to sjøsettingsbaner. Faren var da at disse banene ville bli overbelastet. Arbeiderne løste problemet gjennom å øke hastigheten båten beveget seg med under sjøsettinga. Jo raskere båten beveger seg, jo mindre blir presset mot hver enkelt del av beddingen.

Filosofigruppa konkluderer:

»Erkjennelsens aktive rolle tar seg ikke bare uttrykk i det aktive spranget fra sanseerkjennelse til fornufterkjennelse, men også, — og det er enda viktigere — i spranget fra fornufterkjennelse til revolusjonær praksis.»

»Materie kan forvandles til bevissthet og bevissthet til materie.» Når vi, arbeiderklassen, først har lært å beherske den uovervinnelige Mao Tsetungs tenkning, blir vi flinkere og dristigere, og i løpet av den store kampen for å omdanne den objektive verden og i revolusjonens historiske etappe kan vi legge for dagen uuttømmelige krefter og lede oppførselen av mangt et drama, fylt av lyd og farger, kraft og storslåtthet!

JUGOSLAVIA - ET FASCISTISK DIKTATUR

Jugoslavia er alle småborgere og sosialdemokraters drømmeland.

Dette er landet hvor **»sosialisme og demokrati»** er forent. SF og NKP sendte i fjor folk til Jugoslavias Kommunistiske Forbunds (JKF) 9. kongress. Finn Gustavsen hyllet i sin hilsningstale JKF for dets innenrikspolitikk. NKP's representant var ikke snauere — JKF blei utpekt som forbundsfelle i den anti-imperialistiske kampen. DNA sendte hilsningstelegram, og det samme gjorde lederklikkene i de revisjoniststyrte landa. Slik avslører sosialdemokratene i DNA, SF og NKP seg enda en gang som kapitalens løpegutter i arbeiderbevegelsen.

Virkeligheten i Jugoslavia er den kapitalistiske virkeligheten, og JKF er kapitalens og imperialismens sterkeste forsvarer. Alt like etter 1945 blei det klart at dette ville bli resultatet om ikke ledelsen i Jugoslavias Kommunistiske Parti (JKP) retta på sine feilaktige ideer. I 1948 sendte Kommunist- og Arbeiderpartienes Informasjonsbyrå ut en resolusjon der man i en skarp marxist-leninistisk analyse av Tito-klikkens politikk pekte på at om ikke linja blei lagt om, ville Jugoslavia uvikkelig **»degenerere til en vanlig borgerlig republikk, miste sin uavhengighet og bli en koloni for de imperialistiske landa».** Lederklikken i JKP nektet å høre på noe kritikk, og fortsatte langs den kapitalistiske vegen. De forkasta med forakt den marxistiske teori om klasser og klassekamp, den marxist-leninistiske teori om proletariatets diktatur, teorien om partiet og knuste fullstendig det indre partidemokratiet ved å føre inn Trotskijs militære metode for ledelse. Likeens forkasta de den proletære internasjonalismen og slo inn på den borgerlige nasjonalistiske vegen. Gode marxist-

leninister i JKP kjempa sjølsagt mot disse feilaktige ideene, og for å kvitte seg med det jugoslaviske folkets forsvarere satte Tito-klikken i gang blodige terror- og utrenskningsaksjoner, 200 000 medlemmer i partiet (50 %) blei renska ut i perioden 1948 til 1952. Aleine i republikken Montenegro blei nesten alle medlemmene i republikkens regjering og sentralkomiteen fengsla og 800 montenegriske kommunister blei sendt til konsentrasjonsleiren Goli Otok. Til denne og liknende leirer blei ialt 30 000 kommunister sendt. 10 000 blei myrda og tusener på tusener brutalt torturert. Også folkehæren blei **»rensa»**. 5000 offiserer fengsla og 12 000 **»løst»** fra sine stillinger var resultatet. Dette var de første ofrene på **»den nasjonale sosialismens»** alter. Utad sto nå Jugoslavia fram som et lydig redskap for imperialismen. Marshall-**»hjelpa»** la vegen åpen for den amerikanske kapitalen og i 1951 blei Jugoslavia militært underlagt USA gjennom en avtale om **»gjensidig forsvar»**. To år senere blei den militære tilknyttinga enda hardere. Sammen med to NATO-land danna Jugoslavia Balkan Pakta som var klart retta mot de sosialistiske landa — først og fremst Albania, Jugoslavia var nå gjort til et aggressivt og krigshissende land som ønsket å utvide sitt territorium på bekostning av andre nasjoner. Hovedmålet for denne imperialismen var Albania som skulle innlemmes som en 7. republikk i Jugoslavia. Dette er også Titos utenrikspolitikk i dag: Hets og hatske utfall mot sosialismens fyrtårn i Europa — Albania, og servil lakeivirksomhet for USA-imperialismen gjennom sitt prat om fredelig sameksistens, sine **»meklings»** forsøk mellom det palestinske folket og Israel og gjennom sitt vennskapelige forhold til folkemorderen Suhartos Indonesia.

I 1950 lanserte Tito-klikken teorien om at staten øyeblikkelig måtte dø bort og at partiet måtte trekke seg ut av statsapparatet. Slik skulle det beholde sin karakter av arbeiderklassens revolusjonære parti. En lov blei vedtatt som overførte de statlige foretakene til de ansatte. Proletariatets diktatur blei torpedert og vegen lagt åpen for kapitalens diktatur. For å si det med Tito (9. kongress i JKF): »Det blei snart klart at denne linja var en ekstremt innvikla prosess med utallige dilemma. Det var nødvendig å forandre den sosiale strukturen og det nye administrative systemet radikalt. Statens økonomiske monopol måtte gradvis forandres til en relativt fri markedsøkonomi slik at foretakene kunne få fritt spillerom til ekspansjon.» Og den frie markedsøkonomien kom sjølsagt, men arbeidernes kontroll over foretakene var det ingen som så noe til. Den jugoslaviske arbeiderklassen lot seg ikke lure lenge av Titos »marxistiske» prat. Den beinharde utbyttinga drepte alle illusjoner, og alt flere har avslørt JKF som kapitalens redskap mot arbeiderklassen. På den 9. kongressen brukte Tito lang tid på å bortforklare at flere og flere arbeidere forlot partiet og at ingen nye kom til. Dette er et klart resultat av at motsetningene er blitt stadig og hurtigere skjerpa.

I sommer hadde vi høve til å betrakte det fascistiske diktaturet på nært hold. Det meste av tida oppholdt vi oss langs kysten, men var også en stund i Beograd og reiste gjennom store deler av landet.

For det meste oppholdt vi oss i distrikter der turisme og jordbruket er de viktigste næringsvegene. Industrien er konsentrert inne i landet og i de store byene som f. eks. Titograd. I følge offisielle kilder var 49 prosent av befolkninga sysselsatt i jordbruket i 1966. Situasjonen i dag er om lag den samme. Bare en relativt liten prosent er knytta til industrien mens arbeidsløsheten er enorm – 10 prosent. En ganske stor prosent er også tvunget til å forlate landet og finne seg arbeid andre steder.

Når det gjelder jorda er den delt opp på følgende måte. 10 prosent er drevet av forskjellige jordbrukskooperasjoner og utgjør de store bruka med over 10 ha – grensa for hva en mann kan eie alene. Den resterende jorda består av små enheter fra under en ha og oppover. 550 000 bruk har mellom tre og fem ha mens så mye som 470 000 bruk har under en ha.

Mekaniseringa av jordbruket er dårlig utvikla og det er først og fremst de store jordbrukskooperasjonene som nyter godt av de maskinene som er.

Derfor blir også 73 prosent av all hvete produsert her. Småbøndenes eneste omsetting er tomater og andre grønnsaker som blir solgt på markeds plassene i byene.

De små bruka ligger for det meste langs kysten mens jordbrukskooperasjonene er konsentrert nord for Beograd. Ved kysten ligger også alle de store hotellene som for mange byer er det eneste eksistensgrunnlaget. De fleste er på private hender og finansiert ved hjelp av utenlandsk kapital.

Utbyttinga og undertrykkinga ligger åpent i dagen. Den møter deg over alt hvor du kommer. I de store byene er det mengden av tiggere og slumkvarterene som er det mest utpregede trekket. Men også de mange gruppene med arbeidsløse som venter på tilfeldige jobber vitner om statens virkelige karakter. Om natta var disse folka tvunget til å oppholde seg i parker og jernbanestasjoner. De fleste av disse folka kom fra landsbygda der det er umulig for dem å finne noe arbeid. Alle de små, fattige bruka er overbefolka, og er et trist syn. Forfalne små hus med ustelte tun rundt. Fattige små jordlapper. Og ikke et moderne jordbruksredskap å se noen plasser. Knapt nok en plog var å se. Og her skal det skaffes føde til 10-15 mennesker. Arbeidet er hardt og utbyttet lite. Arbeidsdagen er fra soloppgang til solnedgang enten du er på torget eller på jordet. Landbefolkningas fillete og lappete klær er et tydelig bevis på deres økonomiske situasjon.

I skrikende kontrast til denne fattigdommen står alle luksushotellene. Hele landet oversvømmes av turister både fra Øst- og Vest-Europa. Vest-tyskerne dominerer fullstendig. Turistene fortrenger folket mer og mer. Garder må vike for hoteller og enkelte plasser har kapitalen gått så langt at hele byer er lagt øde for å gi plass til turistene. Slik er tilfellet med fiskerlandsbyen Sveti Stefan som er gjort om til en stor hotell-by.

Fattigkvarter i Ulcinj.

Den mest åpne og brutale undertrykkinga fant vi helt sør i landet. Like ved grensa til Albania ligger byen Ulcinj. Dens eneste næringsgrunnlag er turisme. Den har til nå først og fremst vært badeby for den jugoslaviske overklassen – partifunksjonærer og de nye kapitalistene. Nå skal det satses stort for å bygge ut den 12 km lange stranda fram til Albania. Dette skal bli »Europas Miami Beach» med en kjede av luksushoteller. 80 prosent skal finansieres av FN-organisasjonen UNESCO. Rundt denne byen lå småbruk verre enn noe av det vi hadde sett tidligere. Og like i utkanten av byen var et slumstrøk av beste latin-amerikanske type. Bølgeblikkskur, falleferdige lemhytter, senger og madrasser under åpen himmel gjorde tjeneste som bolig.

Kloakken var åpen og rant mellom skurene. Dette var de praktiske resultatene av Tito-klikkens bandittstyre. Undertrykkinga var også lett merkbar på andre områder. Den albanske majoriteten (60 prosent av innbyggerne) er for eksempel helt utelukka fra administrasjonen. Alle offisielle dokumenter og kunngjøringer blir bare skrevet på serbo-kroatisk sjøl om det uttrykkelig står i grunnlova at alle nasjonale minoriteter skal respekteres og at deres språk skal brukes i slike tilfelle. I skolen blir heller ikke det albanske språket brukt. Alt dette tilspisser motsetningene. For å dempe misnøyen, blir det drevet en intens hets mot sosialismens fyrtårn i Europa – Albania. Albania er skyld i den stadig voksende misnøyen blir det påstått. De gjør alt for å skade Jugoslavia – heller gift i grenseelva slik at fisken utenfor kysten blir mindre (liten av vekst) og tar vekk næringsgrunnlaget for folk. Med lavpanna hets prøver fascistene på denne måten å lede oppmerksomheten vekk fra sin egen undertrykking.

Dette er virkeligheten i sosialdemokratenes drømmeland. En utarma jordbefolkning og en arbeiderklasse som holdes nede med våpenmakt og et enormt filleproletariat. Men det jugoslaviske folket vil reise seg og feie vekk Tito og gjengen hans som de en gang reiste seg og feide vekk de tyske fascistene.

SJØLKRIKK OG RETTINGER

I Ungsosialisten nr. 4/5-69 var det korrekturfeil og innholdsmessige feil.

I artikkelen *»Studentene må forsvare seg mot monopolkapitalens rasjonaliseringstiltak»* (s. 7) er på side 8, høyre spalte, formann Mao sitert: *»Initiativet er ikke noe imaginært, men konkret og materielt. Her er den viktigste tingen å bevare og mønstre en avvæpnet styrke som er størst mulig og fylt av kampånd . . . »*

I steden for ordet *»avvæpnet»* skal det stå *»væpnet»*. Denne korrekturfeilen gir sitatet den motsatte mening. Vi skal prøve å unngå slike feil og legge særlig vekt på ikke å forkludre arbeidklassens store ledere.

I artikkelen *»Læringer utbyttes grovt av monopolkapitalen»* (s. 12) står det i fjerde avsnitt, venstre spalte:

»Tilsynsmannsordninga som skulle garantere lærlingen skikkelig opplæring, fungerer ofte slett ikke, og en undersøkelse for noen år tilbake viste at 5 % av lærlingene ikke visste noe om tilsynsmannsordninga.»

Her skal prosentatsen ikke være 5, men 50.

I artikkelen *»Skolesystemet i Albania»* (s. 10) står det på side 11, venstre spalte, om et eksempel fra Universitetet i Tirana.

Her dreide det seg ikke om Universitetet i Tirana, men en høyskole.

ANARKISTER EKSKLUDERT I TRONDHEIM

Etter langvarig og ideologisk kamp ble R. Skarstein, A. Kolstad og B. M. Førre torsdag 5. januar på medlemsmøte ekskludert fra SUF (m-l)s studentlag i Trondheim (E. Jetne har meldt seg ut tidligere).

Gjennom lang tid har disse folka nektet å underordne seg såvel valgte organer i SUF (m-l) som vedtak på landsmøter. De har helt og holdent *ignorert* SUF (m-l)s vedtekter, som er basert på den demokratiske sentralismens organisasjonsprinsipp, uten hensyn til gjentatte advarsler.

De har samarbeidet med Kjell Bygstad & co. om gjennomføring av *»landskonferanser»* for *»MAG»*, en kvasi-marxistisk organisasjon som ble startet for å spore av bestrebelsene på å skape grunnlaget for et ekte kommunistisk forbund og seinere parti i Norge.

De har utgitt *egne* publikasjoner og et *eget* tidsskrift. Dermed har de sjøl i praksis vist at spredning av marxist-leninistenes propaganda og agitasjon *»ikke er nok»* for dem. I virkeligheten ønsker de seg *»noe annet»* enn marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

De ønsker å spre en annen linje fordi de står på et anarkistisk ideologisk grunnlag: de begeistres sterkt av såvel Bakunin som Cohn-Bendit. Samtidig bærer de på ideologiske elementer fra 60-åras småborgerlige *»nye venstre»*, representert ved f. eks. Marcuse.

Det var på tide at disse folka ble satt utafor, slik at det ikke lenger er mulig for dem å forvirre folk med anarkistpraksis under SUF (m-l)s banner.

Vi konkluderer likedan som medlemsmøte til SUF (m-l)-stud i Trondheim avslutta sitt eksklusjonsvedtak den 5. 2.:

»Deres medlemskap i SUF (m-l) har utartet til et uholdbart og utålelig forhold, og det må derfor opphøre.»

ER SOVJET SOSIALISTISK?

DET NYE BORGERSKAPET UTBYTTER OG UNDER- TRYKKER SOVJETFOLKET

forts. fra s. 22

selv. På den måten hadde sjefsmekanikeren alene hatt en fortjeneste på hundretusener av rubler.

Bedriftens sjef er de som mest samvittighetsløst raner til seg fruktene av arbeidernes arbeid. Under det *»nye systemet»* har gasjen for sjefingeniøren i en plastikkfabrikk i Den russiske unionsrepublikk steget fra 560 til 1400 rubler. Direktøren for en sammenslutning av industriprosjekter i Lipetsk var ved hjelp av forskjellige manøvrer i stand til å inndrive sju bonuser på i alt 1400 rubler i løpet av en måned.

Noen ledere på *»statsbrukene»* har tilegnet seg store jordområder og offentlig eiendom til privatbruk. Således har en brigadeleder på Sjdanov statsbruk i Aserbajdsjan utvidet sin private eiendom til det femdobbelte og overtatt frukttrær som tilhørte statsbruket. Fruktthøsten i 1966 var på brigadelederens private jordarealer 24 ganger større enn for hele statsbruket. Noen av arbeiderne avslørte at lederne tilmed delte frukten som tilhørte statsbruket mellom seg, allerede mens frukten hang på trærne.

Formenn, eksperter og annet ledende personell på brukene mottar store *»godtgjørelser»* som er ti eller snesvis ganger større enn inntektene til en vanlig landarbeider. I 1965 hadde vanligvis formenn en lønn på 1076 rubler i måneden mens landarbeidere fikk 38 rubler eller tilmed enda mindre.

Under det borgerlige privilegerte lags herredømme er arbeiderne og bøndene blitt lønsslaver. De har ingenting de skulle ha sagt politisk, og de har ingen garanti for sitt arbeid og levebrød. For å oppnå høyere fortjeneste har bedriftene ofte på ulovlig vis avskjediget mange arbeidere, og på den måten stiger tallet på arbeidsløse stadig. Hele 600 tilfeller av ulovlig avskjedigelser ble i 1966 behandlet av retten i Den latviske republikk. Lastebilverksted nr. 15 i Moskva avskjediget 10 % av sine arbeidere med et slag bare for å øke fortjenesten etter at det *»nye systemet»* ble innført.

Slike eksempler viser at det arbeidende sovjetfolk, revolusjonære kadrer og revolusjonære intellektuelle aldri vil ha *»enhetlige interesser»* med dem som den sovjet-revisjonistiske herskerklikken kaller *»vennligsinne klasser»*.

Det breie lag av det arbeidende folket har da også gått til kamp mot det borgerlige privilegerte lags herredømme. Mange steder blir det streiket og demonstrert trass i all politiundertrykkelse. I juni 1967 gikk drosjesjåførene i Tsjimkent, Sentral-Asia, til rasende angrep og brente ned politihovedkvarteret og en nærliggende politistasjon.

Det er mange fakta som viser at denne kampen daglig vokser i styrke og omfang. Sovjetfolket vil føre denne kampen fram til endelig seier over den sovjet-revisjonistiske herskerklikken som forrådde Lenins og Stalins proletariske linje ved å ødelegge den sosialistiske oppbygginga under proletariatets diktatur og opprette borgerskapets diktatur.

Folkerepublikken Kina med sin store leder Mao Tsetung er som for verdens folk, også for sovjetfolket et lysende forbilde i kampen mot undertrykkere og utbyttere. Mao Tsetungs uovervinnelige tenkning og Kinas store proletariske kulturrevolusjon vil gi sovjetfolket ny styrke i dets seierrike kamp.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Inkognitogata 11, Oslo 2.

HVA MENER VI MED DEN MODERNE REVISJONISMEN, OG HVORFOR KJEMPER VI MOT DEN?

forts. fra s. 3

klassen: »fagforeninger» som baster og binder den, »partier» som nekter å lede kampen, »arbeiderstater» som undertrykker og utbytter arbeiderne hjemme og ute. Derfor er disse stengslene *det første* arbeiderklassen må overkomme dersom den i det hele tatt skal kunne føre kamp — de er *den taktiske hovedfienden* i kampen.

HVA BETYR DET Å »REVIDERE» MARXISMEN?

Marxismen er arbeiderklassens prøvete og riktige *rettledning til handling*. Derfor begynner også angrepet på arbeiderbevegelsen innenfra med et angrep på den marxistiske *teorien*: man »reviderer» marxismen for å sette opp en *feilaktig rettledning* istedenfor en *riktig*.

Men er det da slik at det er galt å »rette» på Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung, dersom de har gjort feil — om nødvendig »revidere» dem? Marxistene svarer at dersom teoretikerne har gjort feil på enkeltområder, så skal disse feilene sjølsagt pekes på og rettes, men det er *ikke* dette revisjonistene gjør. De angriper selve marxismens *kjerne*, dens grunnsetninger som er blitt bevist gang etter gang og som *ikke* kan »rettes» på.

Marxistene sier at *klassekamp* er nødvendig; at arbeiderklassen må ledes av et proletarisk klassekampparti; at borgerskapets diktatur må knuses med vold, og at det er nødvendig å opprette proletariatets diktatur. Revisjonistene sier at *samarbeid mellom klassene* er bra; at det kapitalistiske samfunnet kan »omformes» fredelig gjennom »reformer»; at det finnes en »fredelig og parlamentarisk vei til sosialismen» og at proletariatets diktatur er unødvendig.

Derfor må ingen la seg narre av at revisjonistene *snakker* om sosialismen og marxismen-leninismen. Revisjonismen er *ikke* en »udogmatisk» sosialistisk ideologi. Tvert imot:

»Revisjonisme er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter ulikheten mellom sosialisme og kapitalisme, mellom borgerskapets diktatur og proletariatets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linjen, men den kapitalistiske linjen. I de forhold som råer nå er revisjonismen skadeligere enn dogmatismen. En av våre viktigste oppgaver på den ideologiske fronten nå er å utfolde kritikk mot revisjonismen.»

Mao Tsetung

DE MODERNE REVISJONISTENE I NORGE ER SMÅ OG UBETYDELIGE. KAN DET VÆRE NØDVENDIG Å SE DEM SOM DEN TAKTISKE HOVEDFIENDEN?

De klassiske revisjonistene tok over det norske arbeiderpartiet fullstendig i tida etter den 1. verdenskrig. De undergravde DNA's revolusjonære program og kastet de revolusjonære ut av partiet, omdannet LO til en klassesamarbeidsorganisasjon. At de har gjort uhørt stor skade mot arbeiderklassen er kjent for alle. Derfor er det også lett å forstå at det er nødvendig å føre forbitret kamp mot de gammeldagse pampene i AP og LO-toppen.

De nye revisjonistene, som har ledet NKP etter krigen og som har trådd fullstendig åpent fram etter at revisjonister overtok ledelsen i Sovjet og de fleste øst-europeiske land, er ganske organisatorisk svake. De samrøringsforsøkene som de for tida gjør med revisjonistiske SF-ledere og andre for å skape et »marxistisk» revisjonistisk fellesparti kan ikke gjøre dem stort sterkere. Kan det være så viktig å bekjempe denne samlinga revisjonister og tilmed betrakte dem som den »taktiske hovedfienden»?

Ja, det er det. Dette har to grunner.

For det første er det klart at dersom arbeiderklassen i Norge skal komme på offensiven igjen, trenger klassen et revolusjonært parti til å lede kampen; proletariatets kommunistiske parti, som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Men ei forutsetning for dette er at de mest ærlige, aktive og klassebevisste delene av arbeiderklassen vinnes tilbake for marxismen-leninismen og den kommunistiske bevegelsen. SF/NKP-ledelsen har for en tid klart å gi mange ærlige mennesker illusjoner om at kampen kan ledes *uten* et slikt parti. De har midlertidig *fanget opp* endel bra krefter og hindrer dem derved å gå i folkets tjeneste. Disse bra kreftene må *frigjøres* for at arbeiderklassen skal kunne gjenskape sitt kommunistiske parti. Og dette kan bare gjøres ved at revisjonistpampene og de ideene de sprer, avsløres for folket. Dette er et faktum som alle marxist-leninister, røde ungdommer og arbeidere bør kunne forstå.

For det andre står de svake norske revisjonistene ikke aleine. De har gått i tjeneste hos en av verdens største imperialistiske makter, Sovjetunionen, som nettopp i dag truer verden med den katastrofen som en ny krig vil bety.

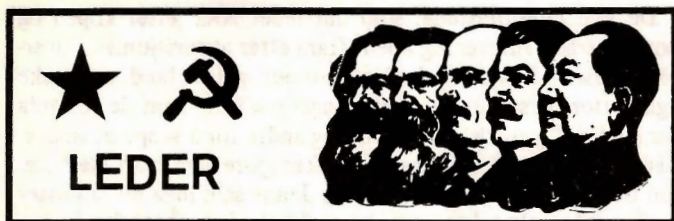
Sovjetledernes angrep på Tsjekkoslovakia og på Kinas grenser har vist deres aggressive sinnelag. Nå gjør deres indre og ytre vanskeligheter at de planlegger et desperat angrep på Folkets Kina (se annen artikkel i dette nummeret). I disse krigsforberedelsene inngår et »all-europeisk sikkerhetssystem» som betyr et samarbeid med USA-imperialismen om å ha felles tropper til undertrykkelse av folket i Europa. Dette vil innebære at NATO's og Warszawa-paktas styrker vil bli redusert. Dermed kan sosialimperialistene forflytte flere troppstyrker til grensa mot Kina.

I denne situasjonen blir det av avgjørende betydning å *mobilisere en folkeopinion mot sosial-imperialismen, mot krigen*. Her spiller revisjonistene rollen som *streikebrytere* og derved som *krigshissere*. KU-lederen Tor Olsen sa nylig offentlig at Sovjet *ikke* var skyldig i aggressjon mot Kina, mens grensekrigen skyldtes »provokasjoner fra Mao Tsetung-klikken». Dette er å vende svart til hvitt, det er en uttalelse på linje med nazistenes, da de hevdet at Polen hadde angrepet Hitler-Tyskland og brukte dette som påskudd til krig. SF-ledere, som snakker om »den såkalte sosial-imperialismen» gjør i dagens situasjon *i beste fall* en skjebnesvanger feil — og bidrar *bevisst eller ubevisst* — til å *øke muligheten for krig*.

Dersom krigen skulle bryte ut, vil slike folk risikere å falle til de avgrunnsdybder der de blir direkte samarbeidsmenn for de imperialistiske krigsmaktene. Alt i dag er de et stykke på vei.

for vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

HVA MENER VI MED DEN MODERNE REVISJONISMEN, OG HVORFOR KJEMPER VI MOT DEN?

forts. fra forrige side

Alle progressive, enten de forstår behovet for et parti eller ikke, er i stand til å forstå behovet for å *bekjempe krigen*. Derfor kan *alle* progressive forstå at *nettopp nå må vi stå sammen* om å bekjempe de revisjonister som direkte eller indirekte hindrer kampen mot krigen.

Altså er kampen mot revisjonistene den taktiske hovedopp-gava.

REVISJONISTISKE PAMPER OG IDEER ER VÅR FIENDE – ÆRLIGE PROGRESSIVE ER VÅRE VENNER!

Marxist-leninistene vil kjempe mot revisjonismen. Det betyr ikke at alle som tror på endel revisjonistiske ideer, som står i revisjonistiske organisasjoner eller har stemt på revisjonistiske partier er *»klassefiender»* som må *»bekjempes nådeløst»*.

Kommunistene skiller mellom de byråkratiske lederne, pam-pene på den ene sida og massene på den andre. De skiller mel-lom ærlig progressiv vilje hos en skoleelev, student eller arbei-der, og feilaktige ideer hos kameraten. Vi i SUF(m-l) veit godt at både i SF og i NKP finnes det mange ærlige og bra progres-sive, også folk som er svært uenige med oss i dag. Vi mener at disse folkene *tar feil*, men vi innser at de oppriktig *ønsker* å tjene folket. Vi forstår at disse folkene ofte ennå ikke har de samme erfaringene som vi har, at de ofte ikke veit hva vi står for, eller at de kan være frastøtt av *feil* marxist-leninistene og SUF(m-l) har gjort. Vi mener *ikke* at disse folkene er reaksjonære, sjøl om endel ideer de har kan være det.

Det er vår plikt å komme med endel ærlig sjølkritikk fra vår side her. Vi har ofte tatt for lett på dette spørsmålet offentlig, vi har ofte hatt for lett for å slå vanlige medlemmer og sym-patisører i hartkorn med Trygve Bratteli, Finn Gustafsen, Berge Furre og Reidar T. Larsen. Den dag i dag gjør mange av oss framleis den feilen at vi ikke *klart og tydelig, hver gang vi framstår offentlig* skiller mellom ledelse og medlemmer, mel-lom enkelte revisjonistiske ideer og ærlig progressiv vilje. *Dette er sekteriske feil i SUF(m-l), som vi sjøl plikter å overvinne.*

Samtidig vil vi be om at folk som er uenige med oss på enkeltpunkter gjør et ærlig forsøk på å sette seg inn i det vi virkelig mener. Vi vil be om at de søker opplysninger om m-l-rørsla *sjøl* og ikke sluker rått all hetsen som kommer fra oppor-tunistlederne, som hater SUF(m-l). Tro ikke på det vi sier før du har undersøkt sjøl – men tro heller ikke på våre fienders på-stander, før du har undersøkt dem.

Vi er sikre på at resultatet av en slik sjølstendig, ærlig under-søkelse vil bli at vi vil kunne bli enige på stadig større områder, at feil hos m-l-rørsla vil kunne bli retta på, og at kampen for arbeiderklassens interesser kan bli stadig mer samlet og styrket!

TIL KAMP MOT ANGREPSKRIGEN MOT KINA! TIL KAMP MOT DE MODERNE REVISJONISTISKE KRIGSHISSERNE!

TIL KAMP MOT REVISJONISTLEDERNE OG DE REVISJONISTISKE IDEENE!

FRAM FOR MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET!

SJUKEPLEIEELEVENE UTBYTTES I SKOLETIDA

forts. fra s. 16

På denne bakgrunn forsøkte en del elever ved en av sjukepleie-skolene i Oslo å samle sammen elevene til et stort møte på egen hånd for å diskutere hvordan en skulle få fremmet sine krav. Elevmassen viste entusiasme for å få gjort noe. Men det tok ikke lang tid før skoleledelsen klarte å passivisere og isolere de uerfarne som hadde stilt seg i spissen for tiltaket, kampen rant *foreløpig* ut i sanden. Liknende ting har skjedd ved flere sjukepleieskoler.

De mest framskredne elevene hadde imidlertid lært en ting: for å kunne gjøre noe effektivt, måtte det finnes en initiativrik og hard kjerne som ikke lot seg knekke. Elevmassen er i beve-gelse, men hittil har ingen stilt seg i ledelsen.

At dette bare er en foreløpig tilstand forstår vi idet flere sjukepleie-elever har gått inn i studiegrupper, der en studerer marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Om ikke lang tid vet vi at dette vil gi seg utslag i et oppsving i elevbevegelsen og klassekampen på sjukepleieskolen.

OPPSVINGET I STREIKE-BEVEGELSEN I NORDEN

forts. fra s. 19

setning for faglige opposisjoner. Slike opposisjoner kan ikke trylles fram av intet, noe NKP's *»initiativ»* for noen år siden er det tydeligste bevis på.

Den siste tidas streikekamp har tydeligere enn noe annet vist behovet for å gjenreise fagorganisasjonen som et kampredskap for arbeiderklassen. Dette er ikke den ubetydeligste årsaken til at alle krefter må settes inn i kampen for å bygge opp det kom-munistiske partiet.

LYTT TIL:

ENGELSK-SPRÅKLIGE SENDINGER FRA
RADIO PEKING

FRA 21.30 TIL 22.30

» 22.30 » 23.30

HVER DAG PÅ BØLGELENGDENE

47.7, 45.3 og 25.6m

RADIO TIRANA

PÅ KORTBØLGENS 31 og 42m

FRA 06.30 TIL 07.00

» 16.30 » 17.00

» 18.30 » 19.00

» 20.30 » 21.00

» 22.00 » 22.30

DESSUTEN PÅ MELLOMBØLGENS 215m

FRA 20.30 TIL 21.00

HVER DAG.

KAMPEN MOT RASJONALISERING AV SKOLEN ER ELEVENES HOVEDOPPGAVE

forts. fra s. 9

Når vi har retta feila våre og bekjempet de reaksjonære ideologiene og tendensene vi har nevnt, vil det være en mektig drivkraft til å mobilisere elevene og lærerne til kamp mot monopolkapitalen. Samtidig står vi, som vi har sett, bare ved begynnelsen av »skolereformene». Vi kan derfor regne med at elevenes misnøye og åpne motstand vil utvikle seg enda raskere i 70-åra, og at kampen vil bli mer konsentrert, organisert og enhetlig.

Denne analysen av den viktigste motsigelsen på skolene — mellom monopolkapitalen og staten på ei side, elevene og lærerne på den andre — er ikke fullstendig og har sikkert enda mange unøyaktigheter. Men den viser like fullt at vi kan vente et raskt oppsving i elevenes og lærernes kamp i tida som kommer. Hvis dette oppsvinget skal bringe resultater — hvis det skal lykkes å slå tilbake monopolkapitalens framstøt — må kreftene ikke spres på alle slags »prosjekter», men konsentreres om det ene området: strukturrasjonalisering og effektivisering. Dette betyr i dag kamp mot det nye karaktersystemet i gymnasene og kamp mot 5-dagersuka. Dessuten må alle tendenser til å avspore kampen og gi den en feilaktig ledelse konsekvent avsløres. Kampen må åpent rette seg mot monopolkapitalen, elevenes og lærernes egentlige fiende. Og vi må forene oss med alle klasser og grupper som bekjemper monopolkapitalen, først og fremst arbeiderklassen. Arbeiderklassen er den mest konsekvent revolusjonære klassen, og den har sin teori — marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning — som er den beste rettesnora i kampen. Arbeiderklassen må derfor ha ledelsen. Bare arbeiderklassens sosialistiske revolusjon kan styrte monopolkapitalen for godt og oppheve undertrykkningen i skolen.

NEI TIL MONOPOLKAPITALENS »SKOLEREFORMER»!

NEI TIL ØKT ARBEIDSPRESS!

ENHET ELEVER—LÆRERE—ARBEIDSFOLK!

NEI TIL DET NYE KARAKTERSYSTEMET!

forts. fra s. 11

ske og bedragerske synspunkter forkledd i »objektiv» form. Den som vil ha god karakter, må godta disse synspunktene. Derfor er karakterene og de sentrale prøvene et klasseundertrykkingsredskap, som undertrykker arbeiderklassens politikk, kultur og språk. Slik må det nødvendigvis være under kapitalismen.

Vi ser at det vi har å kjempe mot, er *monopolkapitalens* diktatur over elevene, særlig arbeiderungdommen, og *karaktersystemet*, som et redskap for dette diktaturet.

I dag ser en tydelig at det er to linjer i spørsmålet om karakterene, eksamener og prøver. Reformistene vil avskaffe eksamen. Dette er et gammelt progressivt krav, og derfor skryter reformistene av sin »radikale» holdning, og reklamerer med at avskaffelsen av eksamen vil eliminere eksamensdrill og terping, konkurransementalitet og all urettferdighet. *Men de vil beholde karaktersystemet*. Ja, ikke nok med det: de vil utbygge karaktersystemet, og de støtter monopolkapitalens »skolereformer» fullt og helt! Deres holdning er blitt identisk med monopolkapitalens

De revolusjonære, og de breie massene av elever, vil gjerne avskaffe eksamen, men framholder at hele karaktersystemet må avskaffes samtidig!

HVA MÅ GJØRES?

Vi mener at *det avgjørende akkurat nå er å bekjempe innføringen av den nye karakterskalaen og de nye standpunktprøvene*. Det er oppgava som elevene og lærerne må stille seg først og fremst. Klarer vi det, må vi gå videre og rette skytset mot hele karaktersystemet. Å begynne med å kreve nåværende eksamensordning avskaffet, er det samme som å spille monopolkapitalens spill, fordi det gjør det lettere å innføre det nye, langt verre systemet.

Situasjonen pr. i dag er denne: alle »autoriteter» går helt og fullt inn for det nye karaktersystemet og standpunktprøvene. Skolebyråkratene har gjort dette til ei hovedoppgave. Arbeiderpartiet og AUF støtter sjølsagt monopolkapitalen og skolebyråkratene. Ja, det er sosialdemokratiet fremste skolepolitikkere, som Reiulf Steen og Hjalmar Seim, som har utarbeidet »reform»-forslag! NGS går inn for Steen-komiteen (de går lenger enn Steen-komiteen). NKP's organ Friheten har ikke minste innvendinger mot monopolkapitalens skolereformer (se nr. 2/70). Og SF har, såvidt vi kan se, ikke uttrykt standpunkt i denne saka. Når kampen utvikler seg, vil kanskje en del SFU'ere komme løpende i kjølvannet på elevene, mens den erkereaksjonære klikken av »skoleeksperter» og »pedagoger» i SF sikkert vil innta et fast elevfiendtlig standpunkt.

Elevene har bare en mulighet til å slå tilbake det nye karaktersystemet: De må følge eksemplet fra Skanstull gymnas i Sverige, stole på egne krefter og gjennomføre protetsmøter, boikotter og streiker. De må alliere seg med lærerne, som også får svi med dette systemet, og med arbeidsfolk. Marxist-leninistene vil være elevenes konsekvente allierte. Fra borgerlig, revisjonistisk og reformistisk hold har elevene bare åpen fiendtlighet og fordekt svik i vente. Disse kreftene må bekjempes og avsløres hvis elevene skal vinne fram.

NEI TIL DET NYE KARAKTERSYSTEMET!

NEI TIL DE SENTRALE STANDPUNKTPRØVEENE!

ENHETSFRONT MOT MONOPOLKAPITALENS FRAMSTØT!

NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE AVISER OG TIDSSKRIFTER.

SVERIGE:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML.

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10^{II}, Uppsala.

Clarste. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Tidsskriften Clarste, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA.

DANMARK:

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F.

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev, c/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B^I, 2100 København Ø.

RØDE ★ GARDE

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og sjølkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode.

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

Redaksjonens adresse: Fyrstikkalleen 19, Etterstad, Oslo 6.

Eksp. adr.: RØDE GARDE, c/o KLASSEKAMPENS DISTRIBUTJON, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

Abonnement kan teknes ved å sende kr. 7,- til RØDE GARDE, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6, postgiro 20 60 68.

INNHold

Klipp	s. 2
Leder: Hva mener vi med den moderne revisjonismen, og hvorfor kjemper vi mot den	s. 3
Propaganda og agitasjon er den viktigste eksterne oppgave	s. 4
Til kamp for et skikkelig lønnpøggjør!	s. 6
Fellesuttalelse fra Kristiansand KUL og SUF (m-l)	s. 7
Kampen mot rasjonaliseringa av skolen er elevenes hovedoppgave	s. 8
Nei til det nye karaktersystemet!	s. 10
Nei til 5-dagersuka!	s. 11
Elevene avslører NGS	s. 12
Erfaringer fra kampen mot karaktersystemet i Sverige	s. 12
Studentenes økonomi angripes	s. 13
Krava fra Faglig Studentfront	s. 13
Plattform for SUF(m-l)s universitetspolitikk	s. 14
Delta ikke i borgerstatens »komiteer»	s. 14
Faglig Studentfront – en antikapitalistisk front	s. 15
Sjukepleieelevene utbyttes i skoletida	s. 16
Sett i gang studier i marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning der det er mulig!	s. 16
Revisjonistene – imperialismens støttespillere	s. 17
Oppsvinget i streikebevegelsen i Norden	s. 18
Avvisning av »teorien» om »hele folkets stat»	s. 20
Det nye borgerskapet utbytter og undertrykker sovjetfolket	s. 21
Sosialimperialistene forbereder angrep mot Folkets Kina	s. 22
Ungdommens rolle under proletariatets diktatur i Albania	s. 23
Den kinesiske arbeiderklassen anvender proletariatets teori i praksis	s. 25
Jugoslavia – et fascistisk diktatur	s. 26
Sjølkritikk og rettinger	s. 28
Anarkister ekskludert i Trondheim	s. 28

Gi penger til FNL!

FRIGJØRINGS- FONDET

postgiro

BOKS 558, SENTRUM, OSLO 1.

20 50 32